

Ahmad Abdoul Magid Hammoud

Revoluția Imamului Hussein (as)

AMA Aediting
București 2015

Ahmad Abdoul Magid Hammoud

Revoluția Imamului Hussein (as)

Ahmad Abdoul Magid Hammoud

Revoluția Imamului Hussein (as)

AMA Aediting

București, 2015

Autor ilustrații
Mahmoud Farshchian

Coperta I: *Portdrapelul dreptății*
Coperta IV: *Nedreptate*

ISBN 978-606-8640-16-7

© Toate drepturile rezervate asupra actualei ediții aparțin editurii.

CUVÂNT ÎNAINTE

Suferința face parte din acea categorie de experiențe umane care produc transformări de natură existențială profunde și necesare. Prezintă, sub diferite forme, în planul vieții umane, în funcție de modul în care este evitată sau însușită, ea contribuie la conturarea tipologică a unor persoane sau comunități. Ceea ce determină însă valoarea asumării sau preîntâmpinării suferinței este rațiunea care o justifică. Prin urmare, se poate aprecia că acceptarea suferinței devine o virtute atunci când aceasta ajută la împlinirea unui anumit telos sau vocații esențiale, la fel cum provocarea ei nejustificată contravine instinctului de conservare natural al omului.

Din perspectivă religioasă, acceptarea pătimirii, inclusiv până la sacrificiu, a fost considerată, aproape unanim, un mijloc exemplar de purificare și inițiere, în scopul restabilirii unui statut ideal pe care omul sau lumea le-au înstrăinat. Reiterarea acestei experiențe dureroase, în anumite cadre rituale, presupune deci aprofundarea unei dimensiuni identitare și inspiră parcursul vieții personale și comunitare. De aceea, într-o lume în care materialismul, relativismul moral și indiferentismul religios constituie o normă din ce în ce mai întâlnită, suferința ajunge să fie separată de capacitatea ei de metamorfoză și devine, mai degrabă, un inconvenient care trebuie eludat. Pe de altă parte, atunci când este cu totul insurmontabilă, accentul se mută de la reflecția asupra consistenței interioare a durerii, către impactul emoțional imediat. De asemenea, deși succesul și împlinirile continuă să fie împărtășite comunitar,

înfrângerea sau eșecul sunt escamotate și trăite în profunzime doar la nivel individual, datorită sentimentului de jenă și dezonoare cu care sunt asociate. Aceste mutații reflectă superficialitatea unei mentalități care a abdicat de la responsabilitatea trăirii integrale a vieții umane și a redus-o pe aceasta doar la satisfacția episodică a intereselor palpabile și limitate. În felul acesta, străduința și lupta pentru idealuri fundamentale ale umanității precum dreptatea, libertatea, egalitatea de șanse, emanciparea socială sau perfecționarea spirituală sunt atrofiate și abandonate, în schimbul conservării unor stări de fapt care, prin imobilismul lor, duc la o erodare treptată a vocației spre progres și bunăstare reală a omului.

Lucrarea de față, ilustrează un arhetip al predispoziției umane genuine de a tinde să se descătușeze de cadrele fixe ale unei ordini mundane prestabilite, impuse de o putere ilegitimă. Revoluția Imamului Hussein (as), trecând de circumstanțele istorice concrete care au provocat-o, a devenit o paradigmă care a generat o veritabilă filosofie religioasă, politică și socială, profilând un etos comportamental specific în contextul islamic, iar martiriul celui de-al treilea imam šiit a devenit sursa fundamentală ce a insuflat asumarea suferinței în vederea împlinirii idealurilor sociale și spirituale la nivel comunitar.

Sărbătoarea *Ashura* comemorează acest moment într-o manieră rituală mișcătoare. Durerea este exprimată prin autoflagelări, procesiuni îndoliate, adunări în moschei sau huseiniaturi în care sunt ascultate predici sau recitate și cântate elegii, la care cei prezenți participă prin repetarea refrenurilor. Reconstituirile teatrale ale tragediei de la Kerbala sunt, de asemenea, mișcătoare și contribuie la stimularea meditației asupra destinului exemplar ales de Imamul Hussein (as) ca un mesaj adresat musulmanilor din toate timpurile.

Regretul și durerea nu se referă doar la cazul singular și istoric al Imamului Hussein (as), deoarece tradiția comunitară

atribuie tuturor celorlalți imami și unui număr important dintre urmașii lor o moarte martirică. Evenimentele de la Kerbala, de fapt, schițează, în viziune șiită, soarta ingrată pe care dreptatea, corectitudinea și virtutea le-au avut permanent în istorie și le vor avea până la sfârșitul veacurilor, astfel că retrăirea acestui moment îndeamnă la o reflecție a responsabilității și contribuției proprii în înfruntarea acestei situații. De aceea, asumarea suferinței devine o componentă identitară a šiismului și un scop în sine, atâta vreme cât legitimitatea, virtutea și adevărul sunt contestate sub diferite forme

Mesajul lucrării de față vizează nu doar o simplă expunere a unui eveniment istoric (în special, urmând linia tradițiilor transmise de Abu Mikhnaf), ci și o anamneză a valorilor umane și sociale perene, care au fost rațiunea asumării martiriului de către Imamul Hussein (as). Cunoscut promotor al întrepătrunderilor culturale, autorul a căutat și reușit, totodată, prin descrierile sale detaliate, să ofere cititorilor nemusulmani mai puțin familiarizați cu acest moment tulburător al islamului, o explicație a motivului pentru care suferința și tragedia de la Kerbala este formatoare pentru conștiința religioasă, socială și politică șiită.

prof. univ. dr. Remus Rus

Dedicație

*Celui mai mare martir din istoria omenirii
Imamul Hussein b. Ali (as)*

MULȚUMIRI

Sunt întru totul recunoscător secretarului general al Sfântului Mormânt al Imamului Hussein (as) și Centrului Internațional Media din Kerbala pentru publicarea acestei cărți.

Fie ca Allah să binecuvinteze pe Mohammad (s), învățătorul nostru, pe bunii și preacurații săi urmași și, de asemenea, pe nobilii săi însoțitori, iar ultimele noastre cuvinte sunt: „Lăudat fie Allah, Stăpânul lumilor”.

AUTORUL

Dr. Ahmad Hammoud a emigrat din Liban în Australia în 1969. De la sosirea sa aici, a fost profund implicat în dezvoltarea comunității musulmane australiene din Noua Galie de Sud. A sprijinit înființarea moscheii *Imam Ali* din Lakemba, a moscheii *Al Zahra* și a Asociației Musulmane *Al Zahra* din Arncliffe. De asemenea, a avut un rol esențial în crearea Consiliului Islamic din Noua Galie de Sud. În calitate de promotor neobosit al conștientizării întrepătrunderilor culturale, s-a adresat departamentelor guvernamentale, organizațiilor comunitare și școlilor în dorința de a face mai bine cunoscută comunitatea musulmană australiană. A fost primul musulman australian și arab care a primit distincția *Australia Day Award* pentru literatură și a fost invitat să vorbească și să susțină o lucrare la cea de-*A Șaptea Conferință Națională asupra Dreptului Familial*, fiind distins de Guvernul Federal, de Departamentul pentru Familii, Servicii Comunitare și Afaceri Indigene și de Consiliul Islamic din Noua Galie de Sud drept recunoaștere pentru munca sa de pionierat în slujba islamului și a comunității musulmane din Noua Galie de Sud.

Dr. Hammoud contribuie în mod obișnuit la diferite publicații australiene și internaționale și este renumit pentru cartea sa *Statutul femeilor în islam*, care a fost tradusă în mai multe limbi, la fel ca și lucrarea sa *Biografia Alesului*

Profet Mohammad (s) de Imamul Ali al-Murtada (as) așa cum este prezentată în cuvântări din Nahjul al Balagha, scrisă în arabă și tradusă în engleză.

Dr. Hammond este licențiat în *Limbă Arabă, Studii Islamice și Literatură Arabă* și deține un masterat și doctorat în *Istorie Islamică și Gândire Politică* de la Universitatea din Sidney.

PREFATĂ

Secretul veșniciei revoluției Imamului Hussein (as)

Care este taina măreției răzvrătirii Imamului Hussein (as)?
Care este misterul din spatele milioaneilor de oameni
ce vizitează Kerbala să celebreze eterna sa revoluție?
Care este motivația acestor pelerini ce își asumă greutățile călătoriei
și îndură arșița vara și frigul iarna?

Ba din contră, sunt întru totul extaziați și strigă cu voci
înalte: *labaika ya Hussein* (Sunt aici! În slujba ta! O Hussein!)

Ce este dragostea aceasta care nu are sfârșit și nu este o
amintire care s-a risipit, nicio imagine care s-a șters?

O mulțime de insurecții s-au estompat, însă revoluția Imamului
Hussein (as) nu moare niciodată. Este permanent vie în cauzele
și efectele ei. Este simbolul mișcărilor de reformare și de eliberare.

Ce face revoluția Imamului Hussein (as) mai limpede, glori-
oasă și strălucitoare în ciuda faptului că a avut loc acum 1400 de ani?

Numeroși oameni se interesează despre trăsăturile parti-
culare ale Imamului Hussein (as), despre inteligența și calitățile
sale divine prin care s-a remarcat și, în mod special, despre
rugăciunile de implorare (*du'ā*) de sub acoperișul casei sale.
Imamii sunt dintre descendenții săi și tămăduirea este din lutul
său, iar corabia sa de salvare este cea mai iute dintre corăbiile care
se îndreaptă spre Allah.

Sunt greu de găsit oameni în istoria veche și cea modernă care să fie egali celor care au participat alături de Imamul Hussein (as) în grandioasa bătălie de la Kerbala (*malhmat al-Taf*).

Aceasta se datorează următoarele motive:

1. Dragostea lor pentru Allah.
2. Jertfa lor.
3. Stăruința și fermitatea lor în ceea ce credeau și refuzul de a se supune avantajelor materiale care li s-au oferit.

Prin urmare, aceasta ne conduce la anumite concluzii:

1. Mărturia istoriei despre justele revendicări ale Imamului Hussein (as) datorită exemplului său islamic cinstit și tirania guvernării omeiade care a săvârșit cea mai îngrozitoare nelegiuire din istoria omenirii.
2. Depravarea guvernării omeiade și a adeptilor ei.
3. Reînvierea spiritului de sacrificiu în comunitatea musulmană în ceea ce privește aspectele și principiile sale fundamentale.
4. Finalmente, cei drekți vor dobândi victoria.
5. Necesitatea urmării conducerii legitime a juriștilor bine călăuziți în timpul ocultației celui de-al doisprezecelea Imam, astfel încât tragedia să nu se repete, și preluarea de la Imamul Hussein (as) a importantului sens al dragostei, umanității și respingerea tiraniei și opresiunii.
6. Imamul Hussein (as) a fost exemplar în supunerea sa față de Creator, Trimisul său și în aplicarea principiilor impunerii cuviinței și opririi răului.

Hassan al-Hashimi

Redactor Șef

Al-Ahrar Magazine

Sfântul Mormânt al Imamului Hussein (as)

Kerbala, Irak

REMARCI ASUPRA LUCRĂRII

Revoluția Imamului Hussein (as) Imamul Hussein (as) pionierul revoluțiilor și conducătorul reformelor

Lăudat fie Allah în nenorocire, în împrejurări potrivnice, fericire și pace fie asupra Profetului Mohammad (s) și urmașilor săi ziua și noaptea.

Ahl-ul Bayt (as) (urmașii Profetului) sunt o descendență imaculată, virtuoasă și pioasă căreia Atotputernicul Allah i-a oferit cunoașterea înțelesului Sfântului Coran și i-a acordat înțelepciunea de a deosebi între adevăr și falsitate.

Dumnezeu a făcut din iubirea lor o datorie pentru noi și a statuat să-L adorăm, în mod necesar, prin mijlocirea binecuvântărilor Sale, astfel că pacea să fie asupra lor în toate rugăciunile noastre, așa cum Imamul Shafi spune în poemele sale: „O! Urmași ai Trimisului lui Allah, dragostea față de voi este datoria noastră, pe care Allah a descoperit-o în Sfântul Coran./ Cu adevărat este destul de măreață cinstirea ce vi s-a dat, potrivit căreia cine nu vă binecuvintează, nu se roagă”.

Allah i-a curățat de orice întinare și i-a unit cu Sfântul Coran, de care nu vor fi separați până în Ziua Judecării.

Imamul Hussein (as) provine din această binecuvântată descendență și a fost unul dintre nobilii Imami ai corăbiei solide,

pe care dacă vreo persoană s-ar urca se afla în siguranță, iar altminteri, dacă ar rămâne în urmă, s-ar îneca.

Imamul Ali (as), prințul credincioșilor, fondatorul *Ahl-ul Bayt* și izvorul autorității lor părintești a descris urmașii Profetului Mohammad (s), astfel: „Allah ne-a cinstit de susținerea Profetului Său Mohammad (s), prin intermediul nostru Allah a întemeiat stâlpii islamului, a slăvit pe Profetul Său și Sfânta sa Carte, Coranul, ne-a distins prin bună credință, curaj și prin îngerul Gabriel care ne vizita în casele noastre când revela obligațiile și regulile islamului (*Sharia*) asupra Trimisului Său, Mohammad (s). Suntem cei dintâi supuși ai lui Allah, ai Trimisului Său și Legii Sale”.

De ce revoluția Imamului Hussein (as) a ocupat cel mai însemnat loc în istorie?

Dacă cercetăm principalele izvoare ale cărților de istorie și analizăm ceea ce cronicarii au scris despre istoria islamică, am afla că răzvrătirea Imamului Hussein (as) a câștigat cea mai însemnată și măreață poziție în istorie.

De ce a câștigat revoluția Imamului Hussein (as) acest loc și preocupare în istorie?

Martiriul Imamului Hussein (as) nu a fost o suferință oarecare în lumea martirilor pentru că el a dus la împlinire un plan islamic; luând asupra sa o misiune dumnezeiască și coranică, s-a revoltat pentru a îndrepta calea locomotivei islamului care deviasse de la principala sa direcție și a așezat credința, ce fusese deformată, pe linia corectă.

A fost datoria lui să dezvăluie adevărul și să-și exprime respingerea față de falsitate, nepăsător la jertfele și pericolele ce îl așteptau. A înțeles că viața cu asupritorii era umilintă, în vreme ce moartea pe calea lui Allah și înălțarea cuvântului Său era slavă, victorie și ocrotire. El a luat hotărârea supunerii față de Domnul său și să apere religia bunicului său, Alesul Profet Mohammad (s). S-a ridicat spunând:

„Voi merge înainte cu revoluția, căci moartea nu este rușinoasă pentru cei tineri dacă scopul lor este să apere adevărul și să lupte ca musulmani”.

Prin această atitudine, conducătorul martirilor (*sayyedu'l shuhada*) poporului Profetului Mohammad (s) a inspirat calea cea dreaptă și rânduiala gloriei și a demnității.

Sângele Imamului Hussein (as) și cel al familiei și însoțitorilor săi, care fusese oferit pe jertfelnicul Kerbalei, au înveșnicit în paginile istoriei faptul că Imamul Hussein (as) a fost întemeietorul gloriei și onoarei și deschizătorul de drumuri în cultura impunerii binelui și opririi răului.

Dr. Ahmad Hammoud a dorit să dobândească onoarea apartenenței și fidelității față de școala de gândire a Imamului Hussein (as), prin adăugarea unui strop de știință în oceanul cunoașterii ce și-a întins țărmurile de la un capăt la celălalt al istoriei islamului și umanității, pe care el ne-a dezvăluit-o în rândurile minunatei sale cărți.

Fie ca Allah să-l răsplătească și să ne reînvie împreună cu grupul martirilor și pioșilor *Ahl-ul Bayt* (as).

Fostul Muftiu al Australiei,
Șeicul Tajj al-din al-Hilali,
Slujitorul Ahl-ul Bayt,
Sidney, Australia

Imamul ținând în poală capul fratelui său Abbas ibn Ali

INTRODUCERE

Acest studiu se străduiește să dezbată ideile politice și religioase esențiale ale revoluției Imamului Hussein (as) legate de noțiunea supunerii și răzvrătirii. În plus, încearcă să examineze, să descopere și să dezvăluie originile, sensul și semnificațiile revoltei. Studiul este fundamentat pe două tipuri de resurse. Prima este reprezentată de lucrările istoricilor, care oferă informații valoroase asupra revoluției, iar a doua, de lucrările învățaților moderni.

Scriitorul ar trebui să studieze istoria într-o manieră participativă – ca și când trăia în mijlocul evenimentelor istorice și vedea scenele originale – și să transforme tema despre care scrie drept o parte din viața sa.

Lucrarea despre revoluția Imamului Hussein (as) ne va lumina să aflăm mai multe despre el și să realizăm o mai pătrunzătoare înțelegere a istoriei aceluia timp. Aceasta ne va îngădui să dovedim rațiunea generală a conducătorilor comunității musulmane și să reflectăm asupra anumitor aspecte:

1. S-a declanșat revoluția ca o consecință a nedreptății conducătorilor omeiazi?
2. A fost o revoluție religioasă ?
3. Și-a atins Imamul Hussein (as) scopul?

Mai mult, aceasta va oferi cititorului ocazia să pătrundă și să investigheze în mod profund și sistematic despre Imamul Hussein (as) și istoria islamică primară. Ea va îndruma cugetele, va supune spre examinare interpretările revoluției și va explicita punctele de vedere istorice privitoare la acest mare imam și

revoluția sa pornind de la propria lui căutare și filosofie, iar nu de la principiile școlilor de gândire sau ale vreunui crez ideologic.

Cartea a fost împărțită în cinci capitole. Primul capitol tratează conceptul referitor la cei (*ulu-al-amr*) față de care musulmanii ar trebui să asculte și să li se supună. Al doilea capitol este dedicat cauzelor răzvrătirii și măsurii în care Imamul Hussein (as) a justificat revoluția lui împotriva conducătorului nedrept. Al treilea capitol se concentrează asupra revoluției. Al patrulea capitol aruncă o lumină asupra imamului Hussein (as) în Vechiul Testament și în Noul Testament și a modului cum sunt reflectate evenimentele de la Kerbala în cărțile Trimișilor lui Dumnezeu și profeților Săi (as). Al cincilea capitol analizează părerile învățaților musulmani și nemusulmani, precum și a unor însemnate personalități referitoare la revoluția Imamului Hussein (as).

CAPITOLUL I

Cei care dețin puterea (*Ulu-al-amr*)

Un număr de versete din Sfântul Coran tratează despre supunerea față de Allah și Trimisul Său¹. Aceste versete rezumă esența ascultării în islam. Unicul obiectiv al supunerii este Allah, adevăratul Stăpân. Lui singur, personal, I se cuvine ascultarea. A doua treaptă de supunere este față de Profet (s), pentru că el este singurul izvor autentic prin mijlocirea căruia îndrumările și poruncile lui Allah sunt descoperite musulmanilor, iar implicațiile practice ale acestora sunt cunoscute din viața Profetului (s).

Deși versetele din Sfântul Coran vorbesc despre supunerea față de Allah și Trimisul Său, există doar două locuri coranice, care se referă la al treilea nivel de autoritate pe lângă cea față de Allah și de Trimisul Său, anume aceea a „celor care dețin puterea” (*ulu-al-amr*): „O, voi cei ce credeți! Fiți cu supunere față de Allah și fiți cu supunere față de Trimisul Său și față de diriguitorii voștri!”². În plus, o mulțime tradiții au fost atribuite Profetului

¹ De exemplu, în Coran, surele: *al-Nisa*, versetele 13, 69, 80; *al-'Umran*, versetele 32, 132; *al-Anfal*, versetele 1, 20, 46; *al-Nur*, versetul 52; *al-Azhab*, versetul 71; *al-Fath*, versetul 17.

² Sfântul Coran, *al-Nisa*, versetele 59, 83. Ulemii și cărmuitorii; supunerea față de aceștia din urmă este o datorie, cu condiția ca ei să poruncească binele și ascultarea față de Allah.

Mohammad (s) accentuând că omul nu ar trebui să supună creaturii în pofida Creatorului³ și ar trebui să ia atitudine împotriva unui conducător nedrept⁴. De aceea, este foarte important să se știe care sunt musulmani despre care se spune să fie ascultați și să li se acorde supunere.

Există o neconcordanță printre cei dintâi însoțitori ai Profetului (s) și învățați islamici privind deținătorii puterii (*ulu-al-amr*). Conform lui Abu Huraira (m. 58 A. H.), *ulu-al-amr* sunt „cei care conduc” (*umara*). Dar, potrivit lui Mujahid, al-Hasan al Basri (m. 110 A. H.) și Ata (m. 115 A. H.), aceștia sunt ulemalii (savanții musulmani). Totodată, Al-Tabari (m. 310 A. H.) a apreciat că *ulu-al amr* sunt guvernanții, pe baza faptului că „a fost transmis de la Profetul lui Dumnezeu, care a spus că cei care conduc ar trebui să fie ascultați atâta vreme cât ei se supun lui Dumnezeu și păzesc binele islamului”⁵. A fost consemnat, de asemenea, că Mujahid a exprimat o opinie diferită, precizând că *ul-al-amr* sunt însoțitorii Profetului (s)⁶.

Pe de altă parte, potrivit celui de-al cincilea imam al *Ahl-ul Bayt*, Muhammad al-Baqir (m. 113 A. H.), și celui de-al șaselea imam, Jaffar al Sadiq (m. 148 A.H.), *ulu-al-amr* sunt cei doisprezece imami *Ahl-ul Bayt* (as) (urmașii Profetului) și, prin urmare, către aceștia a fost poruncită supunerea⁷.

Șeicul al-Saduq b. Babawayh al-Qommi (306-381 A.H./919-991), care este apreciat în rândul šiismului *Ithna-Ashariyya* drept unul

³ Muslim, *Sahih Muslim*, vol. 3, „Kitab al-Imara”, p. 15; al-Qurtubi, *Tafsir al-Qurtubi*, vol. 5, p. 260.

⁴ Isfahani, *Maqatil al-Talibiyyin*, p. 453.

⁵ al-Tabari, *Jami' al-Bayan*, vol. 5, pp. 145-146; al-Qurtubi, *Tafsir al-Qurtubi*, vol. 5, p. 259; al-Tabarsi, *Majma' al Bayan fi Tafsir al- Qur'an*, vol. 3, p. 64.

⁶ al-Qurtubi, *Tafsir al-Qurtubi*, vol.5, p. 259.

⁷ Al-Kulaini, *al-Usul min al-Kafi*, „Kitab al-Hujja”, pp. 525-526; al-Mufid al-Irshad, p. 100; al-Ikhtisas, pp. 207-210; al-Tabari, *Dalail'ul Imama*, p. 234; al-Tabarsi, *Majma' al Bayan fi Tafsir al- Qur'an*, vol. 3, p. 64; al-Tabatabai, *al-Mizan fi Tafsir al Qur'an*, vol. 6, pp. 5-25.

dintre cei mai învățați teologi și cunoscători ai tradițiilor, afirmă că mărturiile (*hujaj*) lui Allah pentru oameni sunt cei Doisprezece Imami, în ordinea de mai jos:

1. Primul dintre ei este prințul credincioșilor, Ali b. Abi Talib (23-40 A.H./598-661)
2. Al-Hassan (3-50 A.H./625-670)
3. Al Hussein (4-61 A.H./ 626-680)
4. 'Ali b. al-Hussein (38-95 A.H./659-712)
5. Muhammad b. 'Ali (57-114 A.H./676-743)
6. Jaffar b. Muhammad (83-148 A.H./702-765)
7. Musa b. Jaffar (128-183 A.H./745-799)
8. 'Ali b. Musa al-Rida (148-203 A.H./765-818)
9. Muhammad b. 'Ali (195-220 A.H./811-835)
10. 'Ali b. Muhammad (212-254 A.H./827-868)
11. Al-Hassan b. 'Ali (232-260 A.H./846-874)
12. Muhammad b. al-Hassan (255 A.H./869)

Ithna Ashariyya, școala šiită, se referă la cel de-al doisprezecelea imam ca la dovada (*al-hujja*) care mărturisește porunca lui Allah (*al-qa'im biamri'l-lah*), este stăpânul timpului (*sahibu al-zaman*) și locțiitorul Celui Milostiv în zilele noastre (*khalifatul al-rahman*). Se crede că odată revelat Imamul Timpului va umple pământul de dreptate și corectitudine, la fel cum acum acesta este plin de asuprire și tiranie. Prin mijlocirea celui de-al Doisprezecelea Imam, Allah va face vizibilă religia sa⁸. Se mărturisește că Allah îi va dărui lui izbânda asupra întregii lumi, iar când se va întâmpla aceasta, chemarea la rugăciune se va auzi din orice parte a pământului și toate religiile vor aparține în întregime lui Allah, Cel peste toate slăvit. El este cel bine călăuzit (*al-Mahdî*), despre care Profetul (s) a dat vești când apare. Isa (as) fiul Mariei va coborâ pe pământ și se va ruga în spatele lui, iar cel care se roagă în spatele lui este precum cel care se roagă în spatele Profetului lui Allah, Mohammad (s), pentru că el este locțiitor (*khalifa*).

⁸ Sfântul Coran, sura *al Tawbah*, versetele 33, 48; versetele 28, 61; versetul 9.

Cei Doisprezece Imami (*ulu-al-amr*) sunt investiți cu autoritate. Către ei Allah a poruncit supunere. Ei sunt mărturii pentru oameni, porți către Allah (*abwab*), drumul către El (*sabil*) și călăuze la Acesta, deținătorii cunoașterii Sale, hermeneuții revelației și stâlpii unității Sale (*tawhid*). Ei sunt neatinși de păcate (*khata'*) și greșeli (*zalat*); sunt cei de la care Allah a îndepărtat toată întinarea și i-a făcut într-un totu puri. „Într-adevăr Allah are de gând să îndepărteze necurăția de la voi *Ahl-ul Bayt* (oamenii casei) și să vă curățească pe voi cu curăție desăvârșită”⁹. Ei au în stăpânire puterea minunilor (*muj'izat*) și cea a mărturiilor de netăgăduit (*dala'il*) și sunt pentru ocrotirea oamenilor de pe acest pământ așa cum sunt stelele pentru locuitorii cerului. Ei s-au asemuit acestei comunități cu Arca lui Noe; cel care urcă la bordul ei obține mântuirea sau ajunge până la porțile pocăinței (*hitta*). Ei nu se răzvrătesc lui Allah în ceea ce El le-a poruncit, ci acționează în conformitate cu legile Lui. Sunt fără greșală și posedă atributele desăvârșirii, deplinătății și cunoașterii, de la începutul până la sfârșitul misiunii lor. Metehnele nu pot fi puse pe seama lor, ori nesupunerea (*'isyan*) sau ignoranța (*jahl*) în vreo activitate a lor, iar porunca lor este porunca lui Allah, interdicția lor, interdicția lui Allah, ascultarea față de ei este ascultarea față de Allah, iar răzvrătirea față de ei este răzvrătirea față de Allah¹⁰.

Supunerea față de *ulu-al-amr* este supunerea față de Allah și Trimisul Său. Atâta vreme cât ei se supun lui Allah și Trimisului Său este de datoria musulmanilor să accepte autoritatea lor. Dar când ei nu dau ascultare lui Allah și Trimisului Său, musulmanii nu mai au obligația să-i asculte: „O, voi credincioșilor! Fiți cu

⁹ Sfântul Coran, sura *Fatir*, versetul 33; Muslim, *Sahih Muslim*, vol. 7 p. 130; al-Dhahabi, Muhammad b. Ahmad, *Siyar A'lamu'l Nubala*, vol. 3, p. 254.

¹⁰ al-Shaikh al-Saduq, *I'tiqadatu'l Imamiyyah*, trad. eng. de Asaf, A. A. Fyzee, pp. 84-87; al-Qanduzi, *Yanabi'ul Mawada*, vol. 2, p. 5.

*supunere față de Allah și fiți cu supunere față de Trimisul Său și față de diriguitorii voștri!”*¹¹.

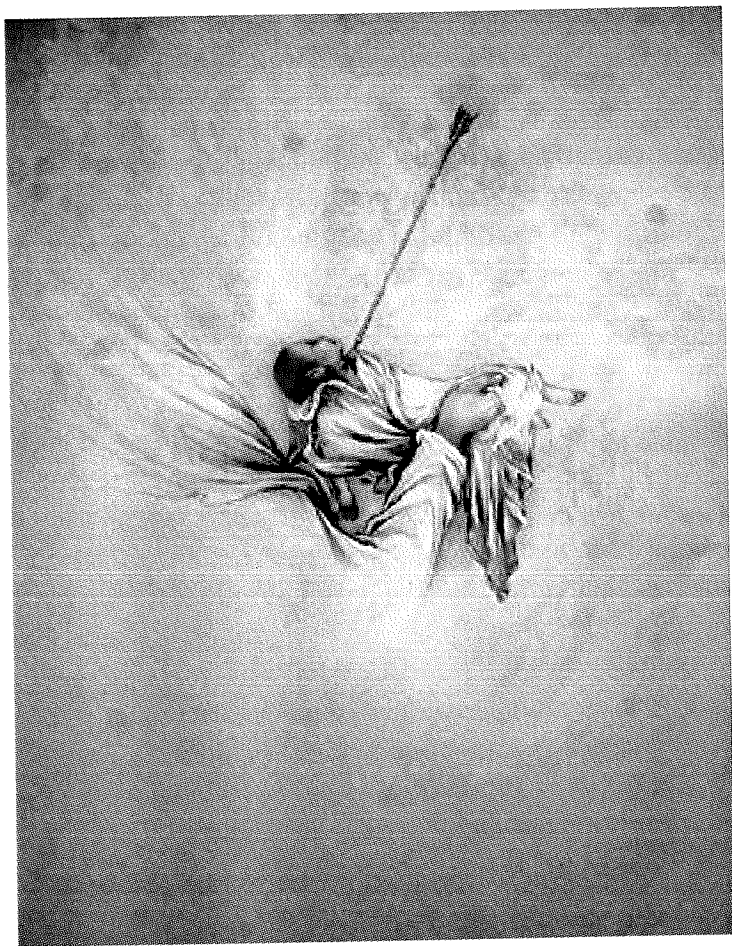
Potrivit lui Ibn Qayyim al-Jawziyya (691-751 A.H./ 1292-1350), un important jurist sunnit, verbul „a se supune” (*ati’u*) a fost folosit atât pentru Allah cât și pentru Trimisul Său, ca un indiciu al faptului că ascultarea față de Trimis este perpetuă, asemenea supunerii față de Allah în toate privințele. În mod evident, verbul *ati’u* a fost omis în cazul *ulu-al-amr* în scopul de a face ascultarea condiționată de propria lor supunere față de Allah și Trimisul Său. Astfel, oricând oamenii care dețin autoritatea poruncesc ceva ce contrazice porunca lui Allah și cea a Apostolului Său, musulmanii ar trebui să refuze să li se supună. Noțiunea supunerii condiționate față de autorități este susținută în tradiții (*ahadith*) atribuite Profetului (s): „Să nu va supuneți creaturii în pofida Creatorului”, „Celui care vă poruncește ceea ce este imoral în fața lui Allah, nu ar trebui să-i acordați atenție, nici să vă supuneți lui”¹².

Este important să cercetăm gradul în care aceste principii au fost urmate în istoria islamică primară¹³ și în ce măsură ele au fost menținute de Imamul Hussein (as) în timpul revoluției sale împotriva conducătorului omeiad Yazid.

¹¹ Sfântul Coran, sura *al Nisa*, versetul 59.

¹² Ibn Qayyim al-Jawziyya, *I’lam al-Muaqqi’in*, vol. 1, p. 48; Ibn Hanbal, *Musnad*, vol. 1, p. 409; vol. 5, p. 325; p. 329; Ibn Majja, *Sunan*, vol. 2, p. 956.

¹³ Hammoud, Ahmed Abdul Magid, *Obedience and Rebellion in Early Islamic History and Thought*, Thesis, Sidney University.

**Uciderea lui Abdullah Ali al-Asghar
(cel mai mic Ali), fiul Imamului Hussein**

CAPITOLUL II

Cauzele revoluției

După ce mesajul islamului s-a răspândit în lumea arabă și a devenit o putere nemaivăzută, tribul Quraish, și în special Omeiazii, care se considerau deținătorii puterii, au fost învinși. Omeiazii au fost constrânși să depună armele și să capituleze în fața islamului, urmând cucerirea orașului Mecca (8 A. H./630), care era centrul comercial cel mai bogat și puternic al Arabiei.

Profetul Mohammad (s) a fost nevoit să pună capăt nedreptății care se răspândise peste tot pământul de clanul Quraish și de alte triburi. El a insuflat ideea că toate ființele umane sunt egale din perspectiva umanității, cu excepția celui care se dovedește pe sine mai bun în îndeplinirea datoriilor religioase decât ceilalți.

Când Uthman, al treilea calif, a venit la putere (23-35 A.H./644-656)¹⁴, Omeiazii au câștigat o influență disproporționată, iar rolul însoțitorilor Profetului (s) s-a micșorat. Funcțiile au fost preluate de tineri omeiazi fără experiență, care au produs nemulțumiri, conducând la o răscoală împotriva califului Uthman, ce l-a costat pe acesta viața sa.

După moartea califului Uthman, musulmanii din Medina, centrul puterii califatului, au depus jurământul lor de supunere

¹⁴ al-Tabari, *Tarikh*, vol. 4, p. 242; *Ibn al-athir, al-Kamil*, vol. 3, p. 68; al-Mas'udi, *Muruj al-Dahab*, vol. 2, p. 231.

către Imamul Ali (35-40 A. H. / 656-661). Imamul Ali (as) a sesizat că avuseseră loc schimbări substanțiale în fizionomia comunității musulmane în timpul califatului lui Uthman și că gustul pentru putere luminează reapăruse printre musulmani. Concepțiile și aspirațiile lor erau afectate de materialism, guvernarea devenise doar un mijloc de protejare a poftelor, iar tribalizarea își făcuse din nou apariția.

În aceste condiții, ar fi fost imposibil să-și schimbe dispozițiile și modul lor de a gândi. De aceea, Imamul Ali a fost ezitant în a primi autoritatea celei dintâi poziții. Dacă a stabilit să accepte, a fost necesar să provoace acea tendință și să-i dirijeze pe semenii săi doar pe calea cea dreaptă, nepăsându-i dacă era dezaprobat¹⁵. El a dorit să conducă musulmanii într-un mod corect, pe care îl învățase de la Profetul Mohammad (s). Știa că incapacitatea sa de a accepta modul lor de viață materialist și de a consimți să fie atașat de plăcerea lor pentru aspectele lumești ar fi întâlnit o puternică opoziție.

La scurtă vreme după ce a fost depus jurământul de supunere către Imamul Ali (as), o mulțime de lideri importanți au dezavuat făgăduința lor solemnă, când au constatat că el nu i-ar numi drept guvernatori¹⁶. Imamul Ali (as) a afirmat că nu a găsit nicio justificare ca ei să rupă jurământul de fidelitate¹⁷ și a considerat reacțiile lor de împotrivire drept un act de nesupunere față de Allah și Trimisul Său¹⁸.

Pe de altă parte, Muawiya (602-680), care a fost guvernatorul Siriei sub califul Uthman, a înțeles că, din pricina califatului Imamului Ali (as), Omeiazii ar pierde puterea pe care o statorniciseră și de care se bucuraseră în timpul califatului lui

¹⁵ Subhi al-Saleh, *Sharh Nahj al-Balaghah*, p. 136.

¹⁶ Ibn Abi'l Hadid, *Sharh Nahj al-Balaghah*, vol. 1, p. 77; Subhi al-Saleh, *Sharh Nahj al-Balaghah*, p. 206.

¹⁷ Muhammad 'Abduh, *Sharh Nahj al-Balaghah*, vol. 2, p. 88.

¹⁸ Ibn Abil Hadid, *Sharh Nahj al-Balaghah*, vol. 1, p. 78.

Uthman¹⁹. Așadar, el a refuzat să se supună Imamului Ali (as) și nu a oferit niciun fel de justificare religioasă sau politică, în afara de aceea că ucigașii califului Uthman ar trebui să fie pedepsiți. Majoritatea istoricilor apreciază că opoziția lui Muawiya față de Imamul Ali (as) a fost o metodă de a se promova pe sine însuși.

În scopul de a-și menține poziția Muawiya a exploatat uciderea califului Uthman ca un instrument pentru a instiga poporul împotriva Imamului Ali (as)²⁰. Imamul Ali (as) a declarat adeptilor săi că lupta împotriva lui Muawiya și celor ce îl urmau pe acesta era de datoria lor, deoarece Muawiya a încălcat jurământul, a acționat împotriva religiei, a refuzat recunoașterea imamatului Imamului Ali (as) și l-a pretins pentru el însuși fără niciun fel de bază. Nici emigranții (*muhajirun*), nici ajutoarele (*ansar*) nu juraseră supunere lui Muawiya²¹. Ambele grupări condamnaseră Omeiazii pentru că își însușiseră vistieria publică (*bait al-mal*)²².

Imamul Ali (as) a susținut politica sa cea dreaptă, în mod limpede, de la începuturi. El a afirmat că și în cazul în care bogăția era a lui, personală, ar fi împărțit-o în mod egal printre musulmani. Mai mult, el ar fi distribuit-o imparțial, pentru ca ea aparținea lui Dumnezeu²³.

În termeni politici conflictul dintre Imamul Ali (as) și Muawiya era, fundamental, între două direcții. Imamul Ali (as) reprezenta curentul islamic care înainta împotriva mersului lumesc al tendințelor tribale, care au reapărut în timpul califatului lui Uthman și au fost exploatate de Muawiya, conducând, în cele din urmă, la domnia acestuia din urmă. Așadar, nu a fost nicio surpriză că Muawiya a devenit conducător, datorită împlinirilor

¹⁹ Duri, *Muqadimma*, p. 53.

²⁰ al-Mas'udi, *Muruj al-Dhahab*, vol. 2, p. 372; al-Ya'qubi, *Tarikh al-Ya'qubi*, vol. 2, p. 87.

²¹ al-Shaikh al-Mufid, *al-Irshad*, p. 140.

²² Subhi al-Saleh, *Sharh Nahj al-Balaghah*, p. 49.

²³ Subhi al-Saleh, *Sharh Nahj al-Balaghah*, p. 183

care s-au dezvoltat din preschimbările ce au influențat marea comunitate musulmană și din recrudescența influențelor tribale. Totuși, ulterior numirii sale, Muawiya nu a luat vreun fel de măsuri concrete pentru a pedepsi ucigașii lui Uthman²⁴.

După martiriul Imamului Ali (40 A.H./661), musulmanii din Medina au oferit jurământul lor de credință fiului său, Imamul Hasan (as), care nu a avut nicio șansă în cele din urmă, decât să semneze un tratat de pace (41 A.H./ 662) cu Muawiya pentru a evita vărsarea de sânge și a proteja comunitatea musulmană (*umma*). În acordul de pace, Imamul Hassan (as) prevede că Muawiya ar trebui:

1. Să urmeze Sfântul Coran și Sunna Profetului (s)
2. Să se abțină de la orice act de răzbunare împotriva adepților Imamului Hassan (as)
3. Să restituie califatul către Imamul Hasan (as) în timpul vieții acestuia, iar în cazul în care el moare, să încredințeze autoritatea califală fratelui său mai mic, Imamul Husein (as).

Muawiya a încălcat toți termenii tratatului²⁵ și a fost în cele din urmă responsabil de moartea Imamului Hassan (as)²⁶, așa că nu se va fi opus desemnării la califat a fiului său Yazid fără să fi știut binecunoscutele tradiții (*ahadith*) ale Profetului Mohammad (s) despre nepoții săi: „Hasan și Hussein sunt conducătorii tinerilor paradisului”²⁷ și „Hasan și Hussein sunt doi imami, fie ca se ridică (*qama*), fie că se așează (*q'ada*)”²⁸.

²⁴ al-Tabari, *Tarikh*, vol. 5 p. 45, 78.

²⁵ al-Mufid, *al-Irshad*, p. 191; al-Dhahabi, Muhammad b. Ahmad, *Siyar A'lamu'l Nubala*, vol. 3, p. 278.

²⁶ al-Mufid, *al-Irshad*, p. 192; al-Maqdisi, *al-Badi wa'l Tarikh*, vol. 5, p. 85; vol. 6, p. 5; al-Dhahabi, Muhammad b. Ahmad, *Siyar A'lamu'l Nubala*, vol. 3, p. 274.

²⁷ Abu Makhnaf, *Waqa'at al-Taf*, p. 328; Ibn 'Asaker, *Tarikh Dimashq, Biography of al-Imam al-Hassan*, pp. 79-81; Ibn al-Jawziyya, *Tadhkiratu'l Khawas*, vol. 2, p. 120; al-Dhahabi, Muhammad b. Ahmad, *Siyar A'lamu'l Nubala*, vol. 3, p. 252, 255; al-Baghdadi, *Tarikh Baghdad*, vol. 1, p. 140.

²⁸ al-Mufid, *al-Irshad*, p. 199.

În timpul domniei lui Muawiya (41 AH.60 A.H./ 661-680), care marchează sfârșitul califatului islamic, califatul a devenit o monarhie²⁹, iar aristocrația tribală arabă slujită de o birocrație a reapărut. Trasăturile societății pe care Profetul Mohammad (s) le imprimase precum dreptatea și corectitudinea au dispărut³⁰. Însoțitorii Profetului (s) care au luat partea Imamului Ali (as) erau uciși, de asemenea, tovarășii Imamului Ali și partizanii săi erau asasinați sau întemnițați³¹. Mormintele martirilor bătăliei de la Badr (2 A. H./624)³² erau arate și multe tradiții ale Profetului (s) au fost inventate³³, în scopul de a-și întări domnia sa. Muawiya nu a avut nicio preocupare cu privire la altceva în afară de domnia sa³⁴, în extinderea puterii sale în teritorii deja cucerite de musulmani și în a se implica în cuceriri mai îndepărtate către nordul și nord-vestul Siriei. Nu exista niciun sens moral în vreo acțiune de a sa, de aceea nu a precupețit vreun efort pentru a căpăta jurământul de supunere pentru fiul său Yazid de la musulmanii de pretutindeni din lume. Musulmanii erau îngroziți de influența și puterea sa și nu au avut curaj să provoace situația existentă sau să-și exprime opiniile. Aspectul spiritual și divin al islamului a fost diminuat și maxima „forța are dreptate” a devenit regula zilei. Virtutea a dispărut, libertatea de conștiință a fost

²⁹ al-Tabari, *Tarikh*, vol. 5, p. 344; al- Maqdisi, *al-Badi wa'l Tarikh*, vol. 5, p. 328.

³⁰ Haider, Asad, *al-Imam Sadiq*, p. 373.

³¹ Ibn Qatibata al-Daynuri, *al-Imama wa'l Siyasa*, vol. 1, p. 203; al-Tabari, *Tarikh*, vol. 5, pp. 256-257; al-Ya'qubi, vol. 2, p. 231; al- Maqdisi, *al-Badi wa'l Tarikh*, vol. 5, p. 108; al-Tabarsi, *al-Ihtijaj*, vol. 2, pp. 297-298.

³² Badr este situat la 80 de mile (130 km) sud-vest de Medina. În bătălia data aici au fost uciși șaptezeci de lideri importanți din clanul omeiad și tribul Quraish. Jumătate dintre ei au fost uciși de Imamul Ali b. Abi Talib (as), iar cealaltă jumătate de musulmani. Lupta a avut ca rezultat întemeierea statului islamic. Al-Mas'udi, *Muruj al Dhahab*, vol. 2, p. 288; al-Ya'qubi, *Tarikh al-Ya'qubi*, vol. 2, p. 46; al-Mufid, *al-Irshad*, p. 39.

³³ Haider, Asad, *al-Imam Sadiq*, p. 306-306.

³⁴ al-Tabari, *Tarikh*, vol. 5, p. 336.

anulată, iar credința și convingerile au început să fie vândute pe monede de aur și argint. Această stare de asuprire și excese s-a accentuat, când fiul său, Yazid, a venit la putere.

Imamul Hussein (as), paznicul religiei Islamului, hermeneutul scopurilor și valorilor umanitare ale acestuia prin cuvânt și faptă a fost nevoit să se opună Omeiazilor și acoliților lor, care luptau să tragă înapoi lumea islamică din punct de vedere economic, politic și sufletesc, abătându-se de la Coran și Sunna, mai exact de la tradițiile Profetului (s).

Imamul Hussein (as) a fost capabil să insufle modelul a ceea ce este corect, adevărat, drept, imparțial și uman, a fost pregătit să apere valorile islamice și să caute să le realizeze³⁵.

Imamul Hussein (as) s-a bizuit pe versetele coranice și, de asemenea, pe tradițiile Profetului (s) și pe exemplele tatălui său Imamul Ali (as), drept izvoare din care el a tras concluzia revoluției sale. Finalmente, năzuința sa de a restaura islamul a fost cea care l-a dus la decizia de a rezista și a se răzvrăti împotriva tiraniei domniei lui Yazid, așa cum el a fost învățat de Profet (s), că „Nu există supunere în păcat”³⁶ și „Nu vă supuneți creaturii în pofida Creatorului”.

³⁵ Saheb, *Karbala*, pp. 22-26.

³⁶ Abu Na'im, *Hilayatu'l awliya*, vol. 5, p. 38.

CAPITOLUL III

Revoluția Imamului Hussein (as)

După moartea lui Muawiya (60 A. H./680), fiul său Yazid (60-63 A. H./680-683) și-a însușit puterea. Pe patul de moarte, Muawiya l-a încunoștințat pe Yazid că a rânduit toate pentru el și că a convins pe toți arabii să fie de acord să i se supună. Dar unica sa teamă era Hussein b. Ali (4-61 A.H./625-680), Abdullah b. Umar (10 B.H.-73 A.H./613-692), Abd al-Rahman b. Abu Bakr (m. 53 A.H./673) și Abdullah b. al-Zubair (1-73 A.H./622-692). Dintre ei, Hussein b. Ali (as) impunea mare respect și dragoste, datorită relației sale apropiate cu Profetul (s)³⁷. Muawiya era întru totul conștient că dacă Imamul Hussein (as) își oferea jurământul de supunere către fiul său, ar fi fost cea mai mare susținere pentru legitimitatea domniei lui Yazid.

După moartea lui Muawiya, Yazid a considerat pe Imamul Hussein (as) o amenințare a domniei sale și a ordonat guvernatorului său în Medina, al-Walid b. 'Utba b. Abi Sufyan (m. 64 A.H./684), fie să primească jurământul de supunere (*bay'a*) de la Imamul Hussein (as), fie să-i aducă capul acestuia; aceeași poruncă a fost aplicată și cu privire la ceilalți fii ai însoțitorilor (*ashab*) Profetului

³⁷ Abu Makhnaf, *Waq'at al-Taf*, pp. 84-86; Ibn Qatibata al-Daynuri, *al-Imama wa'l Siyasa*, vol. 1, p. 224; al-Tabari, *Tarikh*, vol. 4, p. 322; al-Dinawari, *al-Akhbar al-Tiwal*, p. 329; Ibn 'Abd Rabbih, *al-Iqd al-Farid*, vol. 5, p. 117; al-Dhahabi, Muhammad b. Ahmad, *Siyar A'lamu'l Nubala*, vol. 3, p. 295.

(s) și musulmani din Medina³⁸. Imamul Hussein (as) a refuzat să se lege prin jurământ (*bay'a*), în parte și datorită comportamentului nereligios al lui Yazid. El obișnuia să bea vin, petrecea o mare parte din timp distrându-se cu muzică, cântând și amuzându-se cu maimuțe și câini de vânatoare. Nu avea niciun respect pentru sentimentele religioase ale comunității musulmane³⁹. În aceste împrejurări îngrijorătoare, nimeni nu era în stare să-l provoace sau să salveze poporul în afara de Imamul Hussein (as). Imamul Hussein (as), simbolul dreptății, a spus guvernatorului acestuia: „Noi suntem oamenii casei profeției, izvorul apostoliei, locul de coborâre al îngerilor, prin noi Dumnezeu a început revărsarea ocrotirilor Sale și prin noi a desăvârșit foloasele Sale, în vreme ce Yazid este un păcătos, bețiv, ucigaș al nevinovaților și cel care, în mod deschis, tolerează păcatele. O persoană ca mine nu poate niciodată să-i aducă închinare unui om ca el”⁴⁰.

După ce Imamul Hussein (as) a refuzat să-i aducă jurământ de supunere lui Yazid, poporul din Kufa i-a scris mai multe epistole cerându-i să vină în orașul lor. În a zecea zi a lunii Ramadan, anul 60 A.H./ 15 iunie 680, Imamul Hussein (as) a primit o scrisoare care era semnată de importanți conducători din Kufa informându-l asupra situației politice care exista aici, unde oamenii considerau pe Muawiya un tiran uzurpator, care îngăduise ca bogățiile lui Dumnezeu să treacă în mâinile celor bogați și omnipotenți. Întrucât ei nu au recunoscut jurământul (*bay'a*) lui Yazid, au invitat pe Imamul Hussein (as) să vină la Kufa, deoarece nu aveau imam să-i călăuzească. Ei au sperat că prin mijlocirea lui, Dumnezeu îi va aduce

³⁸ al-Tabari, *Tarikh*, vol. 4, p. 339-340; al-Shaikh al-Mufid, *al-Irshad*, p. 201.

³⁹ al-Tabari, *Tarikh*, vol. 5, p. 480-481; al-Mas'udi, *Muruj al-Dhahab*, vol. 3, p. 67-68, 72; *Ithbatu'l Wasiyya*, p. 175; *al-Tanbih wal' Ishraf*, pp. 280-281; al-Baladhuri, *Ansab al-Ashraf*, vol. 3, p. 278 cu note de subsol; al-Ya'qubi, *Tarikh al-Ya'qubi*, vol. 2, p. 220, 228; Damiri, *Hayat al-Hayawan al-Kubra*, p. 56; Ibn Khallikan, *Wafayat al-A'yan*, vol. 3, p. 287; Ibn Khaldun, *al-Muqaddima*, p. 216.

⁴⁰ Muqrram, Abdul Razzaq, *Maqatal al-Hussein*, p. 131.

laolaltă pe calea adevărului. De asemenea, au spus că ei nu au asistat la rugăciunea comunitară de vineri să se roage cu Nu'man b. Bashir (2-65 A. H./623-684), guvernatorul din Kufa, nici nu s-au adunat alături de el cu ocazia sărbătorii (*Eid*). Dacă Imamul Hussein (as) consimțea să vină la Kufa, ei ar fi alungat guvernatorul din orașul lor⁴¹. În altă scrisoare, insistau să răspundă urgent, deoarece ei nu aveau niciun imam afară de el⁴².

În răspunsul Imamului Hussein (as) către poporul din Kufa, el a lămurit datoriile imamului și natura imamatului în baza faptului că: „Imamul este cel care urmează Cărții lui Allah, pune în practică dreptatea, are o conduită caracterizată de integritate și se consacră pe sine însuși lui Allah”⁴³.

Potrivit izvoarelor istorice, Imamul Hussein (as) a scris o dorință înainte de a pleca din Medina și i-a dat-o fratelui său Muhammad Hanafiyya (21-81 A.H./ 642-700), în care el a enunțat principiile revoluției sale. Și anume, că el nu s-a răzvrătit împotriva lui Yazid din mândrie, dintr-o nebunie idealistă, ori ca un rebel sau tiran, ci el s-a ridicat să caute dreptatea și să reformeze comunitatea (*umma*) bunicului său, să impună binele și să oprească răul, să acționeze conform tradițiilor bunicului său, Profetul Mohammad (s), și tatălui său, Imamul Ali b. Abi Talib (as), glasul dreptății omenești și poarta cetății cunoașterii Profetului Mohammad (s). „Nu m-am răzvrătit la întâmplare, din plăcere, ori ca să fiu

⁴¹ Abu Makhnaf, *Waq'at al-Taf*, pp. 109-110; al-Tabari, *Tarikh*, vol. 5, p. 352; al-Ya'qubi, *Tarikh al-Ya'qubi*, vol. 2, p. 242; Abu'lfaraj al-Isfahani, *Maqatil al Talibiyyin*, p. 95; al-Shaikh al-Mufid, *al-Irshad*, p. 203; al-Baladhuri, *Ansab al-Ashraf*, vol. 3, p. 157; Ibn Shahrashub, *Manaqib Ali b. Abi Talib*, vol. 4, p. 89; Muhsin al-Amin, *A'yan al-Shi'a*, vol. 1, p. 589; S. M. H. Jafri, *The Origins and Early Development of Shi'a Islam*, p. 178; M. Rizvi, *al-Imam al-Husayn the Saviour of Islam*, p. 84.

⁴² al-Tabari, *Tarikh*, vol. 5, pp. 352-353; al-Dinawari, *al-Akhbar al-Tiwal*, p. 243; al-Majlisi, *Bihar al-Anwar*, vol. 10, p. 334.

⁴³ al-Tabari, *Tarikh*, vol. 5, pp. 353; al-Majlisi, *Bihar al-Anwar*, vol. 44, p. 334-335; L. Veccia Vaglieri, *al-Husayn b. 'Ali b. Abi Talib*, în *The Encyclopaedia of Islam*, vol. III, 1986, p. 608.

nedrept sau corupt, ci am luat poziție în scopul de a căuta îndreptarea poporului bunicului meu. Doresc să impun binele, să demasc răul și să-mi asum direcția tatălui și bunicului meu”⁴⁴.

Înainte de a ajunge la Kerbala⁴⁵, conform acestor izvoare, Imamul Hussein (as) le-a vorbit însoțitorilor săi despre schimbările profilului comunității musulmane (*umma*), care se îndepărtase de la Sfântul Coran și Sunna Profetului (s). *Umma* abandonase impunerea binelui și oprirea răului, așa că el, Imamul Hussein (as), a declarat că întreaga responsabilitate pentru aceste situație revine conducătorilor tirani; de aceea, unica alternativă pentru un credincios să pună capăt acestor excese ale opresorilor și abaterii lor de la *Sharia* era prin sacrificiul propriei vieți, în scopul instaurării dreptății. Imamul Hussein (as) a văzut moartea drept fericire: „Nu vedeți că dreptatea nu este răspândită, iar falsitatea nu este interzisă? Lăsați credinciosul care dorește să moară și, pe bune dreptate, să-L întâlnească pe Dumnezeu său”. „Pentru mine moartea nu este nimic altceva decât fericire, iar traiul cu tiranii nu este nimic altceva decât ticăloșie”⁴⁶.

Când Imamul Hussein (as) a fost avertizat de al-Hurr b. Yazid al-Riyahi (m. 61 a. H./680)⁴⁷ că va fi ucis, el i-a răspuns că nu ar putea fi înfricoșat de moarte⁴⁸. Ajuns la Kerbala, a primit o

⁴⁴ al-Majlisi, *Bihar al-Anwar*, vol. 44, p. 329; Ibn Shahrashub, *Manaqib Ali b. Abi Talib*, vol. 4, p. 97.

⁴⁵ Kerbala se află în Irak, la 50 de mile de Baghdad, de-a lungul Eufratului. Atunci când Imamul Hussein (as) a sosit aici a găsit un deșert stăpânit de niște oameni al tribului Banu Sa'd, care locuiau în corturile lor câteva mile mai departe. Imamul Hussein (as) a achiziționat de la ei întreaga zonă, care este cunoscută drept *Kerbala*.

⁴⁶ Abu Makhnaf, *Waq'at al-Taf*, pp. 199; al-Tabari, *Tarikh*, vol. 5, p. 404; Ibn 'Abd Rabbih, *al-I'qd al-Farid*, vol. 4, p. 380; al-Harrani, *Tuhafu'l Uqul*, p. 176; al-Dhahabi, Muhammad b. Ahmad, *Siyar A'lamu'l Nubala*, vol. 3, p. 310; al-Majlisi, *Bihar al-Anwar*, vol. 44, p. 381; Ahmad 'Abbas Saleh, „al-Husain b. 'Ali”, *Shi'ite Encyclopaedia*, vol. 2, p. 29.

⁴⁷ Ibn Shahrashub, *Manaqib Ali b. Abi Talib*, vol. 4, p. 100.

⁴⁸ al-Shaikh al-Mufid, *al-Irshad*, p. 225.

scrisoare de la guvernatorul lui Yazid, Ibn Ziyad (28-67 A. H./648-686), în care Yazid i-a poruncit ca Imamul Hussein (as) să-i aducă omagiu sau altfel ar fi omorât. Răspunsul său a fost: „Nu vă supuneți creaturii în pofida Creatorului”⁴⁹.

Înfruntând armata lui Yazid, Imamul Hussein (as) a făcut o declarație explicită potrivit căreia Yazid este un conducător hain, nesupunându-se lui Allah și Trimisului Său, acționând împotriva Legii divine (*Sharia*) și că trebuie detronat prin forță: „O oameni! Într-adevăr Trimisul lui Dumnezeu a spus: Cel care vede un cârmuitor opresor îngăduind ceea ce este oprit, desființând legământul lui Dumnezeu, îndepărtându-se de la calea Trimisului lui Allah (*Sunna*) și acționând păcătos și agresiv împotriva slujitorilor lui Dumnezeu, iar acea persoană nu face nimic în fapte și cuvânt să schimbe această situație, atunci ar fi drept, de dragul lui Allah, ca acea persoană să fie așezată în Ziua Judecății alături de acel conducător tiran ”⁵⁰. Prin urmare, el nu a cedat față de umiliința despoților și nu a sfârșit precum sclavii⁵¹, așa cum a cuvântat în timpul bătăliei de la Kerbala, ci a luptat împreună cu șaptezeci și doi de membri ai familiei și însoțitori împotriva forțelor armate ale lui Yazid până ce a fost martirizat, iar capul său a fost tăiat. Corturile Imamului Hussein (as) au fost incendiate și bunurile sale prădate. Trupul său a fost zdrobit sub copitele cailor. Cei care au rămas dintre membri casei sale au fost luați robi și dezbrăcați în public. Capul său, capetele membrilor familiei și ale însoțitorilor săi au fost ridicate în vârful sulitelor și trimise la conducătorul omeiad de la Damasc⁵².

⁴⁹ al-Ya'qubi, *Tarikh al-Ya'qubi*, vol. 2, p. 249; al-Majlisi, *Bihar al-Anwar*, vol. 44, p. 382.

⁵⁰ Abu Makhnaf, *Waq'at al-Taf*, p. 200; al-Tabari, *Tarikh*, vol. 5, p. 403; Ibn al-Athir, *al-Kamil*, vol. 4, p. 48; Muhsin al-Amin, *A'ayan al-Shi'a*, vol. 1, p. 596.

⁵¹ Abu Makhnaf, *Waq'at al-Taf*, p. 240; al-Tabari, *Tarikh*, vol. 5, p. 425.

⁵² Abu Makhnaf, *Waq'at al-Taf*, p. 291-295.

Astfel, Imamul Hussein (as) a văzut ca o datorie a lui să îndepărteze nedreptatea și să se opună tiraniei. El și-a fundamentat revolta sa pe trei puncte: *Primul*, nedreptatea conducătorului omeiad, a conducerii sale și dreptul său legitim de a schimba o astfel de situație. *Al doilea*, se datorează relației familiei sale cu Profetul (s). Este consemnat că Profetul (s) a afirmat că: „Hussein este din mine și eu sunt din Hussein; fie ca Allah să iubească pe cel care iubește pe Hussein”⁵³. Această tradiție are un profund sens și semnificație, deoarece arată că Imamul Hussein (as) va urma calea dreaptă a bunicului său, Trimisul lui Allah, Profetul Mohammad (s), iar revoluția sa este unită cu misiunea sa de a salva islamul de la dispariție. *Al treilea*, pe baza susținerii populare din Kufa, așa cum fusese exprimat în corespondența acestora.

În legătură cu cel de-al treilea punct, Imamul Hussein (as) era pe deplin conștient de situația politică din Kufa și ceea ce oamenii din Kufa făcuseră tatălui său, Imamul Ali (as), și fratelui său, Imamul Hasan (as). Așadar, era pe deplin conștient de urmările revoltei și de moartea sa⁵⁴. Obiectivul său a fost să lase deschise porțile pentru ca orice musulman să impună binele și să oprească răul. Strigătul său de ajutor a fost auzit de toți musulmanii indiferent de credințele și funcțiile lor politice.

În felul acesta, în ciuda factorilor religioși, politici, sociali și economici ai revoluției Imamului Hussein (as) împotriva lui Yazid și conducerii sale, el și-a fundamentat principiile revoluției sale pe versetele coranice și tradițiile Profetului Mohammad (s).

Imamul Hussein (as) era singurul calif legitim al comunității musulmane (*umma*), conform versetelor coranice și tradițiilor Profetului (*Sunna*), iar știința sa (*ilm*) mai mare decât a acestor pretendenți ai Omeiazilor care au revendicat califatul, au exercitat

⁵³ Ibn Maja, *Sunan*, vol. 1, p. 51; al-Dhahabi, Muhammad b. Ahmad, *Siyar A'lamu'l Nubala*, vol. 3, p. 283; al-Irbali, *Kashf al-Ghumma*, vol. 2, p. 273.

⁵⁴ al-Mas'udi, *Ithbatu'l Wasiyya*, pp. 175-176; al-Dhahabi, Muhammad b. Ahmad, *Siyar A'lamu'l Nubala*, vol. 3, p. 293, 296.

tirană și agresiunea⁵⁵, s-au răzvrătit față de Allah, nu au permis ca restricțiile (*al-hudud*) să fie puse în practică, și-au însușit prada de război (*fai'*) și au acționat împotriva regulilor *Sharia*. Prin urmare, obiectivul său a fost să transforme și reformeze ceea ce se petrecuse în comunitatea musulmană⁵⁶.

Însoțitorii Imamului Hussein (as) i-au împărtășit sentimentele și hotărârea și și-au exprimat susținerea față de el. Ei nu au lăsat niciun prilej să treacă fără să facă publică politica de intimidare a lui Yazid, amenințările și umilința, exprimând astfel motivele lor de nemulțumire. Zuhair b. al-Qain al Bajali (m. 61 A.H./680), care a fost un susținător al califului Uthman, s-a alăturat Imamului Hussein (as) și a devenit unul dintre cei mai entuziaști partizani⁵⁷. Zuhair a încercat să convingă armata lui Yazid, că Yazid și guvernatorii săi nu erau decât niște despoți care ar trebui să fie părăsiți. El a poruncit oamenilor să urmeze *Ahl-ul Bayt*, urmașilor Profetului Mohammad (s), și să se alăture revoluției Imamului Hussein (as) împotriva lui Yazid⁵⁸. Astfel, reunirea rezistenței față de tiranie cu susținerea *Ahl-ul Bayt*, familia Profetului (s), este oglindită în atitudinea adoptată de adepții Imamului Hussein (as). El i-a caracterizat pe susținătorii săi drept oameni care nu ar putea fi egalați în privința devotamentului, smereniei, fricii de Dumnezeu, corectitudinii și supunerii față de Imamul lor și de membrii familiei sale.⁵⁹ Ei au luptat cu un curaj nemaipomenit și au primit martiriul pentru a sluji țelul lor⁶⁰.

⁵⁵ Abu Makhnaf, *Waq'at al-Taf*, p. 200; al-Tabari, *Tarikh*, vol. 5, p. 402; Ibn al-Athir, *al-Kamil*, vol. 4, p. 47; al-Majlisi, *Bihar al-Anwar*, vol. 44, p. 382.

⁵⁶ al-Tabari, *Tarikh*, vol. 5, p. 403; al-Baladhuri, *Ansab al-Ashraf*, vol. 3, p. 171; Ibn al-Athir, *al-Kamil*, vol. 4, p. 48.

⁵⁷ Abu Makhnaf, *Waq'at al-Taf*, p. 188-190; al-Baladhuri, *Ansab al-Ashraf*, vol. 3, p. 171; L. Veccia Vaglieri, *al-Husayn b. 'Ali b. Abi Talib*, în *The Encyclopaedia of Islam*, p. 608.

⁵⁸ al-Tabari, *Tarikh*, vol. 5, p. 426.

⁵⁹ Abu Makhnaf, *Waq'at al-Taf*, p. 227; al-Tabari, *Tarikh*, vol. 5, p. 418.

⁶⁰ al-Tabari, *Tarikh*, vol. 5, p. 435.

Saeid b. 'Abdullah al-Hanafi (m. 61 A.H./680) a spus Imamului Hussein (as): „Pe Allah, dacă era să știu că voi fi ucis, apoi înviat, apoi spulberat, și asta să se repete de șaptezeci de ori, eu nu te-aș părăsi, până ce nu voi găsi moartea jertfindu-mă pentru tine. Nu aș putea face asta, căci este numai o singură moarte, dar demnitatea este fără de sfârșit”⁶¹.

Al-Hurr (eliberatul) b. Yazid al-Riyahi al-Tamimi era comandantul primului batalion, care a oprit pe Imamul Hussein (as) pe drum spre Kerbala. Când l-au întâlnit erau însetați și au cerut apă. Îndată a spus oamenilor săi să dea apă armatei lui al-Hurr, la fel și cailor săi. Când Imamul Hussein (as) a intrat în luptă împotriva armatei omeiade, al-Hurr și-a părăsit armata după ce a spus membrilor tribului său: „Aleg între paradis și infern și, pe Dumnezeu, nu prefer altceva în schimbul raiului, chiar dacă sunt tăiat în bucăți și ars”. S-a alăturat Imamului Hussein (as) după ce și-a cerut iertare pentru tulburările pe care i le făcuse lui, familiei și însoțitorilor săi, și a luptat în mod curajos până când a fost grav rănit. Când Imamul Hussein (as) a înaintat să-l salveze, l-a găsit în timp ce murea. În vreme ce îi ștergea sângele de pe față, i-a spus: „Ești un om liber așa cum mama ta te-a numit. Ești un om liber în lumea asta și în cea de apoi”.

Al-Abbas (fratele său) (m. 61 A.H./ 680) era ultima speranță de a aduce apă pentru femeii, copii și însoțitorii fratelui său, pentru că al-Abbas era purtătorul steagului și cunoscut cu titlul de cel mai mare războinic dintre arabi, amintind puterea nemaipomenită a tatălui său, *amir al-muminun*, Imam Ali b. Abu Talib. El a reușit să străpungă armata și să umple burdufele, dar a fost prins într-o ambuscadă, înconjurat de numeroasa oaste a lui Yazid, și mâinile sale au fost tăiate. Când Imamul Hussein (as) a ajuns la fratele său al-Abbas, el i-a cerut să nu-i ia trupul înapoi în tabără pentru că îi promisese fiicei Imamului Hussein (as), Sukaina, că îi va aduce apă, dar nu reușise. Imamul Hussein (as) a ridicat capul fratelui

⁶¹ al-Tabari, *Tarikh*, vol. 5, p. 419.

său, la pus în poala sa și a spus: „spatele meu este descoperit și puterea mea slăbită” (*Alana inkasara dahri wa qallat hilatî*)⁶².

„Cei care au crezut și au purces în pribegie și au luptat pe calea lui Allah, cu averile și viețile lor, sunt pe o treaptă mai înaltă înaintea lui Allah și aceia sunt învingători”⁶³, „Le vestește Domnul îndurarea Lui și bunăvoință și grădini pentru ei, în care este plăcere neconținută”⁶⁴, „În care ei vor rămâne în veci, căci Allah are răsplătă nesfârșită!”⁶⁵.

Imamul Hussein (as) a fost într-un totu conștient de circumstanțe, de pericolele și consecințele pe care le-ar fi întâlnit⁶⁶. El a avut în cuget o strategie, anume de a declanșa o revoluție în conștiința comunității musulmane. În particular, mișcarea sa a fost fundamentată pe propria sa viziune privitoare la conducere⁶⁷.

De la începutul misiunilor trimișilor lui Allah și profeților Săi (s), tragedia Imamului Hussein (as) a fost consemnată în cărțile lor, după cum urmează să mărturisim în următorul capitol al Imamului Hussein (as), în Vechiul și Noul Testament.

⁶² al-Muqarram, Abdul Razzaq, *Maqatal al-Hussein*, pp. 267-270.

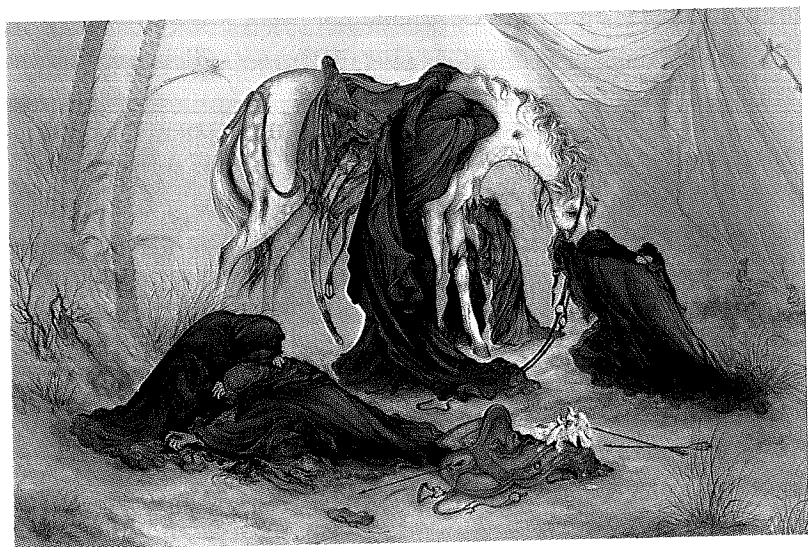
⁶³ Sfântul Coran, sura *al Tawbah*, versetul 20.

⁶⁴ Sfântul Coran, sura *al Tawbah*, versetul 21.

⁶⁵ Sfântul Coran, sura *al Tawbah*, versetul 22.

⁶⁶ al-Tabari, *Dalailul Imama*, p. 75; al-Mufid, *al-Irshad*, pp. 250-251.

⁶⁷ S. M. H. Jafri, *The Origins and Early Development of Shi'a Islam*, pp. 199-200.

Seara zilei de Ashura

CAPITOLUL IV

Imamul Hussein (as) în Vechiul și Noul Testament (*al-Tawrat wa'l Injeel*)

Există atât în Vechiul cât și în Noul Testament referiri despre Imamul Hussein (as). Dacă privim în ansamblu în câteva cărți ale Vechiului și Noului Testament, vom observa veștile bune despre Profetul Mohammad (s) și cei Doisprezece Imami (as). A fost transmis în cartea *Geneza* că Dumnezeu a spus lui Ibrahim (as): „Eu voi stabili alianța mea cu el, o alianță veșnică, pentru urmașii săi de după el. Și cu privire la Ismael te-am ascultat. Iată, îl binecuvântează; îl voi face rodnic și îl voi înmulți foarte mult; el va da naștere la doisprezece principii și voi face din el un popor mare”⁶⁸.

Biblia a consemnat un număr mare de mesaje ale profeților și trimișilor (as) despre Imamul Hussein (as), durerile sale și ce nenorociri îl vor lovi.

Numele Imamului Hussein (as) în Vechiul Testament este *Shabeer*, iar în Noul Testament este *Tab*⁶⁹. A fost consemnat că profetul Zaharia (as) a jeli și a plâns pentru chinurile Imamului Hussein (as)⁷⁰. Asupra sosirii lor la Kerbala, Profetul (s) și Trimisul

⁶⁸ *Geneza*, 17, 19-20.

⁶⁹ Ibn Shahrashub, *Manaqib Ali b. Abi Talib*, vol. 4, p. 85; al-Tabari, *Dalail'ul Imama*, p. 73.

⁷⁰ Ibn Shahrashub, *Manaqib Ali b. Abi Talib*, vol. 4, p. 92.

Isa (Iisus) (as) și apostolii săi, de asemenea, au plâns, iar Isa (as) a spus: „Acesta este pământul unde fiul Trimisului Ahmad (s) și fiul nobilei și virtuosei femei (*al-batoul*), care este asemenea mamei mele, va fi îngropat. Lutul pământului său este mai bun decât moscul pentru că este locul de îngropare al unui martir. Așa cum sunt mormintele profeților și cele ale fiilor profeților”⁷¹.

De asemenea, există numeroase enunțuri în cartea *Psalmii*⁷² care se referă la Imamul Hussein (as), precum: „Am ostenit strigând, mi s-a uscat gâtulejul”⁷³, „ochii mi s-au împăienjenit căutând ajutorul”⁷⁴, „Pentru tine îndur batjocură”⁷⁵, „Am ajuns un străin pentru frații mei, un necunoscut pentru fiii mamei mele”⁷⁶, „Cei ce mă urăsc fără motiv s-au înmulțit mai mult decât firele de păr de pe capul meu; s-au întărit dușmanii mei mincinoși care vor să mă facă să tac. Ei sunt puternici și vor să mă ucidă”⁷⁷.

Omeiazii au ucis pe nepotul Profetului Mohammad (s) nu dintr-un alt motiv, afară de îngrijorarea pentru domnia și viața lor lumească. După martiriul său, au urmat Abasizii, cărora le-a părut rău că nu au participat la uciderea sa; de aceea i-au distrus mormântul (236 A.H.)⁷⁸.

„Dacă cineva prezintă reputația unui conducător omeiad sau abasid drept exemplu, pur și simplu pentru a denigra islamul, forța morală a Imamului Hussein (as) se ivește de îndată în apărare, în fața lui, în paginile istoriei islamice”⁷⁹.

⁷¹ Al-Saduq, *Amali al-Saduq*, p. 479.

⁷² Mazameer Dawood

⁷³ *Psalmii* 69, 3; ‘Abdul Razzaq al-Muqarram, *Maqatal al-Hussein*, p. 271.

⁷⁴ *Psalmii* 69, 3; al-Arbali, *Kashf al-Ghumma*, vol. 2, p. 261.

⁷⁵ *Psalmii* 69, 7.

⁷⁶ *Psalmii* 69, 8; al-Qanduzi, *Yanabi’ul Mawada*, vol. 2, p. 174.

⁷⁷ *Psalmii* 69, 4.

⁷⁸ Ibn Shahrashub, *Manaqib Ali b. Abi Talib*, vol. 4, p. 72; Ibn Khallikan, *Wafayat al-A’yan*, vol. 3, p. 365, 369.

⁷⁹ Ali Naqi Saheb, *Karbala the Altar and the Shrine*, p. 26.

După această scurtă paranteză, să revenim la *Psalmii* pentru a vedea ce s-a întâmplat Imamului Hussein (as) pe pământul Kerbalei. „Ei mi-au pus venin în mâncare și, când îmi era sete, mi-au dat să beau oțet”⁸⁰, „Spre tine m-am îndreptat de când m-am născut; din sânul mamei mele, tu ești Dumnezeuul meu”⁸¹, „Mi se usucă cerul gurii ca un ciob de oală și limba mi se lipește de gâtlee”⁸², „O bandă de răufăcători mă împresoară”⁸³, „Ei mă privesc și se uită după mine”⁸⁴, „Își împart între ei hainele mele și au aruncat sorții pentru tunica mea”⁸⁵. Este exact ceea ce s-a întâmplat cu Imamul Hussein (as) pe 10 *muharram*. L-au dezbrăcat de hainele sale după martiraj și le-au împărțit printre ei înșiși. A fost consemnat că în acea zi Imamul Hussein (as) le-a cerut rudelor și însoțitorilor săi să-i aducă să poarte haine nedorite de nimeni pe sub hainele sale obișnuite, pentru că urma să fie ucis și să fie dezbrăcat de hainele sale. Potrivit mențiunilor istoricilor, după ce a fost omorât, turbanul său a fost luat de Jabir b. Yazid al-Azdi, cămașa sa de Ishaq b. Haywat al-Hadrami, veșmintele sale de Qays b. al-As'ath, pantalonii de Bahro b. Ka'ab al-Tamimi, arcul de al-Rahil b. Khaythama al-Joua'fi, încălțăminte de al-Aswad al-Awsee și sabia sa de un om din Bani Nahshal⁸⁶.

Este important de menționat că rugăciunea de implorare a Imamului Hussein (as) din 10 *muharram* împotriva celor care l-au trădat și s-au aliat oamenilor care au luptat împotriva lui este foarte apropiată în sens și în stilul de exprimare de ceea ce este menționat în cartea *Psalmii*: „Să li se întunece ochii, ca să nu vadă și rărunchii lor vlăguiește-i pentru totdeauna! Revarsă peste

⁸⁰ *Psalmii* 69, 21.

⁸¹ *Psalmii* 69, 11.

⁸² *Psalmii* 69, 16.

⁸³ *Psalmii* 69, 17.

⁸⁴ *Psalmii* 69, 18.

⁸⁵ *Psalmii* 69, 19.

⁸⁶ Abu Makhnaf, *Waq'at al-Taf*, p. 290; Ibn Shahrashub, *Manaqib Ali b. Abi Talib*, vol. 4, p. 118, 121.

ei indignarea ta. Să fie locuința lor devastată și să nu mai aibă cine locui în corturile lor! Aducă nelegiuire la nelegiuirea lor și să nu ajungă la îndreptățirea ta. Să fie șterși din cartea celor vii și să nu mai fie scriși împreună cu cei drești!”⁸⁷.

Mai departe, când cercetezi cartea *Isaia*, aceasta arată că oamenii îl trădează și părăsesc, dar el îndură aceste nenorociri și necazuri. Niciunul nu vine să îl salveze și să îl mântuiască de dușmanii săi [desigur, cu excepția rudelor apropiate, precum fiul său Ali al-Akbar și fratele său Abu Fadl al-‘Abbas și însoțitorii săi, ce și-au sacrificat viețile lor pentru cauza Imamului Hussein (as), care este cu adevărat cauza Atotputernicului Dumnezeu]. „Era disprețuit și noi nu l-am luat în seamă. Iar el a purtat suferințele noastre și durerile noastre le-a luat asupra lui. Noi l-am considerat lovit”⁸⁸

Cât despre martiriul Imamului Hussein (as), aceeași carte descrie bătălia de la Kerbala și modul în care armata conducătorului nedrept, Yazid b. Muawiya, l-a tratat. Dar „chinuit și umilit, el nu și-a deschis gura; ca un miel dus la înjunghiere și ca o oaie mută înaintea celor care o tund, nu și-a deschis gura [...] deși nu făcuse nicio violență și nu fusese înșelăciune în gura lui”⁸⁹.

Domnul spune că: „i-a plăcut să-l zdrobească prin suferință [...] va vedea o descendență care-și va lungi zilele și dorința Domnului, prin mâna lui, va avea succes. Din truda sufletului său va vedea și va fi satisfăcut în cunoașterea lui; slujitorul meu cel drept îi va îndreptăți pe mulți [...] De aceea, îi voi face parte cu cei mari [...] pentru că și-a dat sufletul la moarte”⁹⁰.

Când cercetăm tradițiile Profetului Mohammad (s) despre Imamul Hussein (as) și interpretările acestui verset al Sfântului

⁸⁷ Psalmii 69, 24, 26, 28, 29; Abu Makhnaf, *Waq'at al-Taf*, p. 288-298; al-Tabari, *Tarikh*, vol. 5, p. 450; al-Baladhuri, *Ansab al-Ashraf*, vol. 3, p. 201..

⁸⁸ *Isaia* 53, 3.

⁸⁹ *Isaia* 53, 7, 9.

⁹⁰ *Isaia* 53, 10, 11, 13.

Coran: „și el a făcut un cuvânt care să rămână pentru urmașii săi”⁹¹, constatăm că el corespunde cu spusele Profetului Isaia (as).

S-a transmis că Profetul Mohammad (s) a spus: „Allah a făcut imamatul prin mijlocirea descendenților lui Hussein (as). Nouă Imami vor coborâ dintr-însul. Unul dintre ei este Mahdi, cel bine călăuzit al cestui popor”⁹².

Ibn Hammad un poet arab a luat tradiția Profetului (s) și a compus un poem versificat. El spune: „Acest Imam este fiul unui Imam de la care noi avem un Imam în fiecare epocă”⁹³.

În cartea Profetului Ieremia (as) observăm o altă descriere a bătăliei de la Kerbala: „Spre nord, pe malul râului Eufrat, s-au poticnit și au căzut”⁹⁴.

Este important de observat că după o atentă examinare și cercetare a anumitor cărți ale Vechiului și Noului Testament, se poate spune cu siguranță că Imamul Hussein (as) și *Ahl-ul Bayt* (as) au fost menționați în cărțile divine care au fost revelate și coborâte Trimișilor lui Allah, în ciuda modificărilor care au avut loc în aceste cărți de-a lungul istoriei, chiar în timpul vieții lui Moise (as). Pe de altă parte, dacă facem o comparație a versetelor Vechiului și Noului Testament cu viața Imamului Hussein (as), în special pe data de 10 *muharram* 61 A.H./685, vom constata că aceste întâmplări se potrivesc doar Imamului Hussein (as).

„Critica învățaților nemusulmani nepărtinitori a dovedit acest lucru dincolo de orice dubiu. Ceea ce s-a descoperit astăzi despre scripturi, după laborioase eforturi ale cercetării obiective de învățați independenți, fusese deja dezvăluit de Sfântul Coran cu mai mult de o mie patru sute de ani în urmă, anume că scripturile

⁹¹ Sfântul Coran, sura *Az Zukhruf*, versetul 28.

⁹² Ibn Shahrashub, *Manaqib Ali b. Abi Talib*, vol. 4, p. 53.

⁹³ Ibn Shahrashub, *Manaqib Ali b. Abi Talib*, vol. 4, p. 84.

⁹⁴ *Ieremia* 46, 6.

au fost modificate”⁹⁵. „Oare năzuiți ca ei să creadă cu voi, când o parte dintre ei au auzit cuvântul lui Allah, apoi l-au răstălmăcit, după ce l-au priceput. Cu bună-știința lor?”⁹⁶, „O, oameni ai Scripturii! A venit la voi Trimisul Nostu ca să vă arate multe lucruri dintre cele pe care voi le-ați ascuns din Scriptură, trecând peste multe altele. V-au venit vouă o lumină și o Carte limpede de la Allah”⁹⁷.

Tânguirea femeilor după bătălia de la Kerbala

⁹⁵ S. V. Mir Ahmed 'Ali, *The Holy Qur'an*, trad. engleză din textul arab cu comentarii conform versiunii *Ahl-ul Bayt* (as).

⁹⁶ Sfântul Coran, sura *Al Baqarah*, versetul 75.

⁹⁷ Sfântul Coran, sura *Al Ma'idah*, versetul 15.

CAPITOLUL V

Cum au văzut învățații musulmani și nemusulmani revoluția Imamului Hussein (as)?

Zeinab bint Ali, curajoasa soră a Imamului Hussein (as), a avut un rol însemnat pe scena evenimentelor politice ale statului islamic. Numele ei este legat de istoria islamică și umană în tragedia bătăliei de la Kerbala, despre care, în mod unanim, cronicarii sunt de acord că a fost una dintre cele mai importante și hotărâtoare bătălii din istorie.

Cu siguranță, nimeni nu a ignorat contribuțiile aduse de ea în tragedie, iar unii dintre ei au numit-o „eroina de la Kerbala”, deoarece a fost prima femeie care apare în acest tulburător eveniment îngrijind răniții, încurajând orfanii și înfuriindu-se că trupurile martirilor fuseseră părăsite pe nisipurile de la Kerbala, sub căldura dogoritoare a soarelui.

Este drept să apreciem că atitudinea ei după masacrul de la Kerbala a oferit tragediei un loc permanent în istorie. Zeinab nu a trăit mult după zguduitorăa întâmplare. În acest scurt interval, a fost capabilă să aprindă în sufletele musulmanilor focul pentru cauza martiriului Imamului Hussein (as).

Cuvântările ei din Irak, după masacrul de la Kerbala, și atitudinea ei la curtea guvernării omeiade de la Damasc⁹⁸ au

⁹⁸ al-Tabarsi, *al-Ihtijaj*, vol. 2, pp. 303-305; 307-310.

schimbat cursul istoriei islamice și au atârnat flăcările revoltei împotriva conducătorilor omeiazi. Aceasta din urmă a dus la decăderea dinastiei omeiade și a reînsoțit amintirea *Ahl-ul Bayt* de-a lungul istoriei islamice până astăzi.

După martiriul Imamului Hussein (as), dinastia omeiadă a înfruntat numeroase insurecții, care au izbucnit împotriva ei, unele dintre ele cu multă ardoare pentru *Ahl-ul Bayt*. Conducătorii acestora s-au încadrat într-o linie și s-au orientat întru totul în direcția detronării conducătorilor nedreți, care nu ascultă de Creator și nu practică *Sunna* Profetului (s). Revoluțiile au fost întemeiate pe respingerea tuturor sensurilor neislamice și au organizat, în germene, principiile islamice. Ele au luptat împotriva împilării și au lansat acțiunile lor împotriva barbariei și exploatării, folosind dictonul: „Nu vă supuneți creaturii în pofida Creatorului”.

Au existat și alți factori care au contribuit la căderea domniei omeiade. Nemulțumirea unui mare număr de nearabi care deveniseră musulmani, creșterea dezbinării printre triburile arabe și sporirea influenței politice a grupurilor tribale.

În afară de aceste mișcări de rezistență, care au dus la căderea domniei omeiade, au apărut o serie de secte religioase toate susținând diferite ideologii și sprijin față de deținătorii puterea.

Hasan al-Basri (12-110 A.H./ 642-728), învățat și personalitate prominentă a primului secol după *hegira*, a fost neînfricat în a-și exprima dezaprobarea, când i-a fost consultată părerea despre succesiunea lui Yazid⁹⁹.

Ibn Khaldun (732-808 A.H./1332-1406 afirmă că revoluția Imamului Hussein (as) împotriva lui Yazid a fost dreaptă, datorită păcătoșeniei și destrăbălării acestuia, iar Imamul Hussein (as) a fost îndrituit să se răscole¹⁰⁰.

⁹⁹ *Sahih Muslim*, vol. 1, p. 81, cu note explicative în lb. engleză alcătuite de 'Abdul. H. Sidiqqi

¹⁰⁰ Ibn Khaldun, *al-Muqaddima*, p. 216.

Egipteanul 'Abd al-Qadir al-Mazini (1889-1949), primul scriitor sunnit din timpurile moderne, care analizează intențiile Imamului Hussein (as) în revolta sa împotriva lui Yazid, concluzionează ca Imamul Hussein (as) a fost sincer, deschis spre sacrificiu de sine și, în niciun caz, un visător exaltat.

El afirmă că Imamul Hussein (as) a înțeles de la început că sortii erau din plin împotriva lui, dar, pentru că a susținut că regimul omeiad era imoral, s-a simțit obligat ca un revoluționar onest să facă tot ce-i stă în putință, dacă nu să-l răstoarne, cel puțin să-l submineze. Yazid a adoptat o politică despotică și a comis toate cruzimile în timpul bătăliei de la Kerbala. Imamul Hussein (as) a reușit să genereze o oroare profundă față de Yazid în rândul poporului. De aici înainte, fiecare strop de sânge, fiecare literă a numelui său, orice evocare a amintirii sale a devenit o mină explozivă la temelia statului omeiad, în cele din urmă pulverizându-l în bucățele¹⁰¹.

Aceeași temă a fost preluată și dezvoltată de alt autor egiptean modern, 'Abbas Mahmoud al-'Aqqad (1889-1864), în cartea sa *Abu'l shuhada al-Hussein b. 'Ali*. Al-'Aqqad accentuează profunda contradicție dintre personalitățile Imamului Hussein (as) și cea a lui Yazid, precum și faptul că antagonismul lor a fost, în mod incipient, cel dintre două concepte: imamatul religios (*al-Imama*) și statul temporal (*dawla*)¹⁰².

Thomas Carlyle, istoric scoțian (1795-1881), a spus : „Cea mai bună învățătură pe care o obținem din tragedia de la Kerbala este că superioritatea numerică nu contează atunci când este vorba de adevăr și falsitate. Victoria lui Hussein mă fascinează”¹⁰³.

Charles Dickens (1812-1870) a remarcat: „Nu înțeleg de ce sora, soția și copiii l-au însoțit. Este, prin urmare, de la sine înțeles că el s-a jertfit întru totul pentru islam”¹⁰⁴.

¹⁰¹ Hamid Enayat, *Modern Islamic Political Thought*, p. 186.

¹⁰² Hamid Enayat, *Modern Islamic Political Thought*, p. 186.

¹⁰³ *Hussein Revivalism Magazine*, Issue No. 2, p. 14.

¹⁰⁴ *Hussein Revivalism Magazine*, Issue No. 2, p. 15.

Mahatma Ghandi (1869-1948), liderul spiritual indian, a declarat: „Am învățat de la Imamul Hussein cum se obține izbânda fiind asuprit. Am privit cu atenție în viața Imamul Hussein, cel mai mare martir musulman, și am privit cu grijă la sfânta Kerbala; aceasta îmi arată că India poate obține victoria, atunci când urmează Imamului Hussein”¹⁰⁵.

Edward Gibbon, istoricul britanic, spune: „În istoria islamului, în special viața Imamului Hussein se înalță fără seamăn și imposibil de abordat. Fără martiriul său, islamul s-ar fi stins demult. A fost salvatorul islamului și, datorită martiriului său, islamul a prins o așa adâncă rădăcină”¹⁰⁶.

Iqbal (1876-1938), poetul, afirmă: „Imamul Hussein s-a tăvălit în sânge și praf de dragul adevărului”, iar Moi’nuddin Chesti susține: „Imamul Hussein și-a dat capul pe degeaba, dar nu a dat mâna cu Yazid”¹⁰⁷.

Antoine Bara (n. 1943), în cartea sa „Ideologia Imamului Hussein”, menționează: „Nicio bătălie din istoria trecută și modernă a omenirii nu a câștigat mai multă simpatie și admirație și, de asemenea, nu a furnizat mai multe învățăminte decât martiriul lui Hussein în bătălia de la Kerbala”¹⁰⁸.

Pandit Jawaharlal Nehru (1889-1964) a concluzionat: „Sacrificiul lui Hussein este un exemplu de virtute pentru toate grupurile și comunitățile”.

¹⁰⁵ *Hussein Revivalism Magazine*, Issue No. 2, p. 15.

¹⁰⁶ M.M. Namazi, Karbala, un articol preluat din *al-Sirat*, vol. 3, nr. 3 ;I 4; Edward Gibbon, *The Decline and Fall of the Roman Empire*, vol. 8, p. 87.

¹⁰⁷ Safipuri, Shaheed Hassan, „Why? Karbala?“, *Jafari Observer*, Issue nr. 9.

¹⁰⁸ *Hussein Revivalism Magazine*, Issue no. 2, p. 14.

CONCLUZII

Domnia omeiadă a ajuns la sfârșit (132 A.H./749). Sunt rânduri scrise pe paginile cărților istoricilor povestind generațiilor ce s-a întâmplat în vremea nedreptei domnii omeiade și ce a făcut aceasta comunității musulmane. În același timp, Imamul Hussein (as) a scris propria cronică prin fiecare picătură a sângelui său, care a fost cel mai puternic mijloc de a demola despotismul, autocrația și tirania.

Martiriul său de la Kerbala i-a dăruit lui o viață veșnică în paginile glorioase ale istoriei, iar umanității o rezistență eternă împotriva despotismului și împilării. El a devenit torța revoluționarilor, simbolul oamenilor liberi, steagul libertății, speranța celor săraci și împilați și eliberatorul de sclavie.

Bătălia de la Kerbala este o bătălie pentru civilizație mai mult decât o bătălie pentru istorie. Ea întrupează toate trăirile și valorile grandioase umane de la Adam, până la martiriul Imamului.

Conducătorii omeiazi și guvernatorii lor au comis tot felul de asupriri, nedreptăți și samavolnicii. Au alterat adevăratul mesaj al islamului, religia păcii și a dreptății. Au deturnat religia islamului și au comis tot felul de cruzimi în numele acestei religii pașnice.

Istoria însăși se repetă. Se oglindește domnia omeiadă în timpurile noastre civilizate moderne? Despre ce civilizații discutăm astăzi? Acestea cheltuiesc miliarde de dolari pe arme de distrugere în masă și bombe atomice să șteargă orașele și oamenii de pe fața pământului. Milioane de oameni au rămas fără casă, mor de foamete și boli peste tot în lume, în vreme ce tone de hrană sunt

risipite. În același timp, există milioane de oameni căutând mâncare prin canale.

Războaie, măceluri, invazii, conflicte, ucidere, crimă, furt, rasism și eliminarea culturilor sunt comise pe timp de pace. Care este valoarea oamenilor și a umanității în zilele noastre? Ființa umană este cea mai ieftină în civilizația modernă. Despre ce libertate vorbesc ei? Este un cuvânt care nu are niciun înțeles în ziua de azi. Allah, în Sfântul Coran, spune: „Noi i-am cinstit pe fiii lui Adam și i-am purtat pe ei pe uscat și pe mare și le-am dat ca hrană felurite bunătăți și i-am ales pe ei înaintea multor altora dintre cei pe care i-am creat.”¹⁰⁹. Suferința Imamului Hussein (as) a avut loc pentru a readuce această onoare a copiilor lui Adam. A fost simbolul păcii și al dreptății. El a chemat la pace, dragoste, dreptate, libertate și respect al drepturilor omenești.

Imamul Hussein (as) a urmat mișcărilor Trimișilor lui Allah, Noe, Ibrahim, Musa, Isa și Mohammad (s). A fost lumina călăuzirii, corabia de salvare care căuta să mulțumească pe oricine aflat în nevoie, musulman sau nemusulman. Dumnezeu a trimis pe Profetul Mohammad (s) ca o milă față de univers: „Și nu te-am trimis decât ca o îndurare pentru lumi”¹¹⁰. Imamul Hussein (as) a dorit să arate mila și dreptatea islamului și să reînsuflească adevăratul islam care a fost propovăduit de bunicul său Profetul Mohammad (s), ci nu religia care a fost modificată și predicată de Omeiazii care au abătut musulmanii de la adevăr.

Ținta Imamului Hussein (as) a fost să elibereze oamenii de ignoranța sufletelor lor, eliberându-i pe ei de cătușele sclaviei, deschizându-le inimile către împărăția Domnului lor și călăuzindu-i pe calea cea dreaptă a virtuții și a adevărului. „Vai și amar de voi! Dacă nu aveți nicio religie și nu vă temeți de Ziua Judecății. Fiți luminați în treburile voastre lumești după cum ați provenit

¹⁰⁹ Sfântul Coran, sura *Al Isra'*, versetul 70.

¹¹⁰ Sfântul Coran, sura *Al Anbiya'*, versetul 107.

dintr-o origine nobilă. Opriți-vă de la a-mi strica corturile (*rahl*) și a-mi răni familia din cauza gloatei voastră necivilizate”¹¹¹.

Corturile au fost arse și totul a fost prădat. Doamnele casei Imamului Hussein (as) au fost luate prizoniere, mâinile le-au fost legate la spate și au fost scoase la mezat. Acest tratament dezvăluie că Omeiazii nu au dorit doar să-l ucidă pe Imamul Hussein (as), ci au vrut și să distrugă și să umilească *Ahl-ul Bayt*, pe care Allah i-a curățit de toată întinăciunea (*danas*) în ochii poporului.

„Conflictul dintre Imamul Hussein (as) și Yazid nu a fost personal, ci pur religios și islamic. Cuvintele Imamului Hussein (as) pot explica principiile sale. Steagul său nu a coborât pe câmpul de bătălie de la Kerbala și nici nu s-a înclinat. El poate fi văzut acum atât de măreț pe pământul Kerbalei și purtat pe umerii oricărei persoane devotate adevărului. Atât timp cât numele islamului dăinuie, iar adevărul și virtutea există, steagul Imamului Hussein (as) se va ridica măreț în lume și va rămâne așa pentru totdeauna”¹¹².

Cauza sa este nemuritoare, iar sângele său curge în venele musulmanilor de-a lungul istoriei, transmițând lecția lui de dreptate, nepărtinire, dragoste, pace, morală, demnitate, cinste, virtute, umanitate și povestind istoria conducătorilor nedrepti și a adepților acestora, care au înrobit poporul în ascultarea lor, în vederea satisfacției lor lumești, pentru câteva monezi de aur și argint¹¹³, pe care le-au folosit pentru o scurtă perioadă de timp.

De la școala Imamului Hussein (as) liderii ar trebui să învețe cum se conduce, să pătrundă înțelesul autorității și dreptății și cum să se supună Creatorului. Din paginile de la Kerbala, oamenii, indiferent de origini, credințe, religii sau naționalități ar trebui să învețe sensul umanității, cum să trăiască și să fie vii.

¹¹¹ Abu Makhnaf, *Waq'at al-Taf*, p. 286-287.

¹¹² Saheb, *The Altar and the Shrine*, p. 41.

¹¹³ al-Tabari, *Tarikh*, vol. 5, p. 405.

Setea a fost cea mai cruntă durere în lupta de la Kerbala¹¹⁴. Ei au oprit pe Imamul Hussein (as), familia și însoțitorii săi să bea apă din Eufrat, în scopul de a-i face să se predea¹¹⁵. El nu a cedat, ci a adăpat omenirea cu dragostea, morala și virtuțile sale nobile.

Imamul Hussein (as) a cerut apă de la armata lui Yazid ca să potolească setea copilului său. Răspunsul a fost o săgeată care a fost trasă de soldatul Harmala, iar ținta a fost gâtul gingaș al fiului său¹¹⁶. Pruncul a murit, dar cauza Imamul Hussein (as) a devenit nemuritoare.

Imamul Hussein (as) a luptat atât cât a fost necesar în auto-apărare. El și-a îndeplinit datoria sa față de Allah, Trimisul Său, religia islamului și către umanitate, în așa fel cum nimeni nu putea să o facă într-o asemenea situație. A înfruntat un potop de săgeți și săbii și niciodată nu a întors spatele dușmanilor. Pieptul său a fost grav rănit în diferite locuri¹¹⁷. Eroul nu putea sta mai mult în șaua calului său. Luptătorul de dragul lui Allah, a Trimisului și religiei sale a atins pământul, iar dușmanul l-a înconjurat din toate părțile. Dreptul a fost străpuns cu sulițe, adevărul a fost măcelărit de săbii și omenirea a fost decapitată și ridicată în vârful suliței¹¹⁸. Trupul și mesajul dragostei și salvării au fost zdrobite de copitele cailor.

Au dorit să-l elimine pe Imamul Hussein (as) din drumul lor, dar calea sa cea dreaptă, care a fost cea a lui Nuh (as), Ibrahim (as), Musa (as), Isa (as) și Mohammad (s) nu a fost suprimată. El a reînviat mesajul Trimișilor lui Allah (as) de-a lungul istoriei și ne-a povestit pe pământul Kerbalei istoriile vieților lor și greutățile pe care ei le-au purtat să transmită mesajul lui Allah omenirii pentru a o așeza pe făgașul cel drept.

¹¹⁴ al-Tabari, *Tarikh*, vol. 5, p. 412, 428.

¹¹⁵ Abu Makhnaf, *Waq'at al-Taf*, p. 248.

¹¹⁶ Abu Makhnaf, *Waq'at al-Taf*, p. 281.

¹¹⁷ al-Tabari, *Dalail'ul Imama*, p. 72.

¹¹⁸ Saheb, *Thae Altar and the Shrine*, p. 43.

Spre deosebire de regii și împărații care au condus asupra pământurilor lor prin forță și despotism, Imamul Hussein (as), începând de la martiriul său, a domnit de-a lungul istoriei și încă stăpânește asupra inimilor și minților milioanele de asupriți, săraci și căutători de adevăr și dreptate.

Atitudinea sa de la Kerbala nu a uscat niciodată condeiele istoricilor, filosofilor, învățaților, scriitorilor și autorilor din rândurile musulmanilor și nemusulmanilor. Cauza sa este o eternă carte deschisă care nu va fi niciodată închisă. Cuvintele lui Zeinab bint. Ali, atunci când s-a confruntat cu Yazid la curtea acestuia, au devenit adevăr: „Nu vei desființa amintirea noastră și nici nu vei curma revelația noastră”¹¹⁹.

Dacă străbați de la un capăt la celălalt lumea, vei afla că toate popoarele omagiază amintirea Imamului Hussein (as). În fiecare an, în timpul celor zece zile ale lunii sacre (*muharram*), care sunt numite *Ashura*, ei comemorează bătălia de la Kerbala și repetă cuvintele bunicului său, cel mai bun din rândul omenirii și conducătorul (*sayyed*) fiilor lui Adam, trimisul lui Allah, Mohammad (s): „Hussein este din mine și eu sunt din Hussein. Fie ca Allah să iubească pe cel care îl iubește pe Hussein”.

În islam nu poți separa religia de politică. Prin urmare, revoluția Imamului Hussein (as) este o revoluție religioasă și politică pentru fundamentarea justiției, corectitudinii și civilizației pe pământ. El a pus temelia revoluției universale a așteptatului mântuitor Imamul Mahdi (as), care va răspândi dreptatea peste tot în lume și va impulsiona fiecare persoană să aprindă flacăra libertății pentru ei înșiși sau pentru cei împilați.

Principiile revoluției Imamului Hussein (as) nu au dispărut odată cu moartea sa. Martiriul său a fost forța de stimulare care a trezit musulmanii și a dezvăluit spiritul nereligios care îngrădise societatea islamică, în general, și guvernarea lui Yazid, în particular.

¹¹⁹ al-Tabarsi, *al-Ihtijaj*, vol. 2, pp. 307-308; Al-Muqarram, ‘Abdu’l Razzaq, *Maqatal al- Hussein*, p. 359; al-Sharqawi, Mahmoud, *Ahl-ul Bayt*, p. 136.

A fost reînviat spiritul de luptă pentru progresul comunității musulmane și restaurat respectul islamic... Și, mai presus de toate, a inspirat revoluțiile ulterioare împotriva conducătorilor samavolnici, devenind în zilele noastre un simbol a revoluționarilor șiiți, care s-au revoltat împotriva celor care dețin puterea în mod nedrept, și, astfel, a avut o însemnătate specială în consolidarea gândirii șiiite în islam.

Plângerea Imamului Hussein

GLOSAR

Allah	Dumnezeu
Ahl-ul Bayt	urmașii Profetului Mohammad (s)
Amir al muminun	Prințul credincioșilor
Ashura	ziua a zecea a lunii <i>muhammad</i> , sărbătoarea tânguirii pentru martiriul Imamului Hussein (as)
Ashab	însoțitorii
Bay'a	jurământul de supunere
Du'a	rugăciune de implorare
Fai'	prada de război
Hijra	emigrarea Profetului Mohammad (s) de la Mecca la Medina (622)
al-Hudud	limitări
al-Imam	calif (conducătorul comunității musulmane din punct de vedere religios și politic)
al-Injeel	Evangelie
Kerbala	locul bătăliei de la Kerbala
Muharram	prima lună a calendarului islamic
Shabeer	numele unuia dintre fiii profetului Aaron (as)
Sharia	Legea divină
Sunna	Tradițiile Profetului Mohammad (s)
Sayyedu'l shuhada	conducătorul martirilor
al-Tawrat	Tora
Ulu-ul amr	cei care dețin puterea
Umma	comunitate

ABREVIERI

- (s) *sall Allahu ‘alayhi wa-’alih* (Fie ca Allah să reverse pacea și cinstirea asupra lui și familiei sale)
- (as) *alaihe-assalam* (Pacea fie asupra lui)

BIBLIOGRAFIE

The Holy Qur'an, with English translation of the Arabic Text and commentary according to the Version of the Holy Ahl/ul Bayt, by S.V. Mir Ahmed Ali. Published by Tahrike Tarsile Qur'an Inc. First Edition, 1988, New York

Good News Bible, Today's English Version, British Edition, American Bible Society, 1976

Izvoare

Surse arabe clasice

al-Asfahani, Ahmad b. Abdullah (m. 430 A. H.), *Hilyatu'l awliya*, Beirut, nd.

al-Baghdadi, Ahmad b. Ali al-Khatib (m. 463 A.H.), *Tarikh Baghdad*, Beirut, nd.

al-Baladhuri, Ahmad b. Yahya (m. 279 A. H./892), *Ansab al-Ashraf*, Beirut, 1397 A.H./1977

al-Dhahabi, Muhammad b. Ahmad (m. 748 A.H./1374), *Siyyar A'lamu'l Nubala*, Beirut, 1413 A.H./1993

al-Damiri, Kamal al-Din, Muhammad b. Mousa (m. 742-808 A.H./1341/1405), *Hayat al-Hayawan al-Kubra*, Beirut, nd.

al-Dinawari, Abu Hanifa, Ahmad b. Dawood (m. 282 A.H./895), *Kitab al-Akhbar al-Tiwal*, Leiden, 1888

al-Harrani, Abu Muhammad, al-Hassan b.'Ali (a trăit în secolul al IV-lea A.H.), *Tuhafu'l'an Al al-Rasul*, Beirut, 1394 A.H./1974

- al-Irbali, 'Ali b. 'Isa (m. 693 A.H.), *Kashf'l Ghumma fi Ma'rifat al-Aima*, Beirut, nd.
- al-Isfahani, 'Ali b. al-Hussein (m. 356 A.H.), *Maqtil al-Talibiyyin*, Tehran, 1970
- al-Kulaini, Muhammad b. Ya'qub (m. 328/329 A.H.), *al-Usul min al-Kafi*, Tehran, 1388 A.H.
- al-Majlisi, Muhammad Baqir (m. 1111 A.H.), *Bihar al-Anwar*, Tehran, 1973
- al-Maqdisi, Muhammad b. Tahir (m. dupā 355 A.H./966), *al-Badi wa'l Tarikh*, Beirut, nd.
- al-Masu'di, 'Ali b. al-Hussein (m. 345/346 A.H.), *Muruj al Dhahab*, Dar al-Andalus, Beirut, 1965
Ithbatu'l Wasijya, Beirut, 1409 A.H./1988
al-Tanbih wal'Ishraf, Beirut, 1993
- al-Qanduzi, Sulaiman b. Ibrahim, *Yanabi'ul Mawadw*, Beirut, nd.
- al-Qurtubi, Muhammad b. Ahmad (m. 671 A.H.), *al-Jami'li Ahkam al-Quran*, Cairo, 1967
- al-Shaikh al-Mufid, Muhammad b. al-Nu'man (m. 413 A.H./1022), *al-Irshad*, Qom, nd.
al-Ikhtisas, Beirut, 1402 A.H./1982
- al-Shaikh al-Saduq, Muhammad b. 'Ali b. al-Hussein b. Babawayh al-Qommi (m. 381 A.H./991), *I'tiqadatu'l Imamiyyah*, Tehran, 1982
- al-Tabari, Muhammad b. Jarir (m. 310 A.H./923), *Tarikh al-Rusul wa'l Muluk*, Egypt, 1960, ed. by Muhammad 'Abdu'l Fadl Ibrahim
Jami'al-Bayan fi Tafsir al-Quran, Cairo, nd.
Dalail'ul Imama, Beirut, 1408 A.H./1988
- al-Tabarsi, Ahmad b. 'Ali (m. 620 A.H.), *al-Ihtijaj*, Beirut, 1403 A.H./1983
- al-Tabarsi, al-Fadl b. al-Hassan (m. 428 A.H./1066), *Majma' al-Bayan fi Tafsir al-Qur'an*, Sidon, 1379 A.H.
- al-Ya'qubi, Ahmad b. Abi Ya'qub (m. 284 A.H./897), *Tarikh al-Ya'qubi*, Beirut, 1407 A.H./1987
- Ibn 'Abd Rabbih, Ahmad b. Muhammad (m. 328 a.H./940), *al-'Iqd al-Farid*, Beirut, 1407 A.H./1987
- Ibn Abi'l Hadid, 'Abd al-Hamid b. Hibat'l Allah (m. 655 A.H./1258), *Sharh Nahj al-Balaghah*, Beirut, nd

- Ibn al-Athir, 'Izz'l-din 'Al b. Muhammad (m. 630 A.H./1233), *al-Ka mil fi'l Tarikh*, Beirut, 1965
- Ibn al-Jawzi, Sibṭ, (m. 654 A.H.), *Tadhkirat'l Khawas*, Tehran, 1426 A.H.
- Ibn Khaldun, 'Abd al-Rahmnan b. Muhammad (m. 804 A. H./1046), *al-Muqaddima*, Beirut, 1978
- Ibn Khallikan, Ahmad b. Muhammad (m. 681 A.H./1281), *Wafayat al-A'yan*, Beirut, 1978
- Ibn Maja, Muhammad b. Yazid (m. 275 A.H.), *Sunan b. Maja*, Beirut, 1395 A.H./1975
- Ibn Qayyim al-Jawziyya, Muhammad b. Abi Bakr (m. 751 A. H.), *I'lam al-Muaqqi'in*, Beirut, 1973
- Ibn Shahrashub, Muhammad b. 'Ali (m. 588 A.H.), *Manaqib Al Abi Talib*, Qom, nd.
- Muslim b. al-Hajjaj (m. 261 A. H.)/875, *Sahih Muslim*, Cairo, 1332 A.H. *al-Jami' al-Sahih*, Beirut, nd.
- Sahih Muslim*, Lahore, 1980, ed. by 'Abdul Hamid Siddiqi

Referințe moderne în limbile arabă și engleză

- al-Amin, Muhsen, *A'yan al-Shi'a*, Beirut, 1983
- al-Muqarram, 'Abd'l Razzaq, *Maqtal al-Hussein*, Beirut, 1399 A. H./1979
- al-Sharqawi, Mahmoud, *Ahl-ul Bayt*, Cairo, nd.
- al-Tabatabai, Muhammad Hussein, *al-Mizan fi Tafsir al-Qur'an*, Beirut, 1971
- Duri 'Abd al-Aziz, *Muqaddima fi Tarikh Sadr al-Islam*, Beirut, 1961
- Enayat, Hamid, *Modern Islamic Political Thought*, Austin, Texas, 1982
- Haidar, Asad, *al-Imam al-Sadiq*, Tehran, 1425 A.H.
- Hammoud, Ahmed Abdul Magid, *Obedience and Rebellion in Early Islamic History and Thought*, Thesis, Sydney University, 1989
- Jafri, S.H.M., *The Origins and Early Development of Shi'a Islam*, London, 1982
- Namaz, M.M., *Karbala*, New York, 1984
- Saheb, 'Ali Naqi, *Karbala, the Altar and the Shrine*, Qom, Iran, nd.
- Salih, Ahmad 'Abbas, al-Hussein b. 'Ali, *Encyclopaedia of Shi'a*, Beirut, 1972

Vaglieri, L. Veccia, al-Hussein b.'Ali, *The Encyclopaedia of Islam*, vol. III,
1986

Jurnale

Hussein Revivalism, Issue, no. 2, Karbala, 1431 A.H./2010

Ja'fari Observer, no.9, Bombay, 1415 A.H./1995

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE	7
DEDICAȚIE.....	9
MULȚUMIRI.....	13
AUTORUL.....	15
PREFAȚĂ.....	17
REMARCI ASUPRA LUCRĂRII	19
INTRODUCERE.....	23
CAPITOLUL I	
Cei care dețin puterea (Ulu-al-amr).....	25
CAPITOLUL II	
Cauzele revoluției	31
CAPITOLUL III	
Revoluția Imamului Hussein (as)	37
CAPITOLUL IV	
Imamul Hussein (as) în Vechiul și Noul Testament (al-Tawrat wa'l Injeel).....	47
CAPITOLUL V	
Cum au văzut învățații musulmani și nemusulmani revoluția Imamului Hussein (as)?.....	53
CONCLUZII	57
GLOSAR.....	65
ABREVIERI.....	66
BIBLIOGRAFIE.....	67

„Principiile revoluției Imamului Hussein (as) nu au dispărut odată cu moartea sa. Martiriul său a fost forța de stimulare care a trezit musulmanii și a dezvăluit spiritul nereligios care îngrădise societatea islamică (...). A fost reînviat spiritul de luptă pentru progresul comunității musulmane și restaurat respectul islamic... Și, mai presus de toate, a inspirat revoluțiile ulterioare împotriva conducătorilor samavolnici, devenind în zilele noastre un simbol a revoluționarilor šiiti, care s-au revoltat împotriva celor care dețin puterea în mod nedrept, și, astfel, a avut o însemnătate specială în consolidarea gândirii šiite în islam”.

Ahmad Abdoul Magid Hammoud